

İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın!
Yıl: 18 Sayı: 442

İŞÇİNİN SESİ

Gün, ortak vurma gündür!
Temmuz/Ağustos 1996

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİNİ KARKERAN HEMU WELATAN YEKBINİ BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİNİ KARKERAN HEMU WELATAN YEKBINİ

TÜRKİYE HALKLARI 12 ŞEHİDİNİN HESABINI SORACAKTIR

Ölüm Orucu Kahramanlarını Kutluyoruz, Şehitleri Saygıyla Anıyoruz

Burjuvazinin yönetememe krizi, hoşnutsuzluğu gemlemedeki yetersizliği giderek çaresiz bir hal alıyor. Toplumun siyasal dinamizminin, devletin biriken öfkeyi zorbalıkla bastırmaya çalışmasına yanıtı hergün yükseliyor. Gün be gün gelişen olaylar yükselmekte olan kabarışın ulaşacağı boyutları müjdeliyor. Toplumda bu yıkılası düzene karşı giderek sıklaşan başkaldırı sinyalleri, yaklaşmakta olan yığınsal çıkışların habercisi oluyor.

Türkiye öyle bir dönemden geçiyor ki, her eylemin, her mücadele biçiminin alacağı yol, getireceği kazanımlar sadece mücadeleyi verenlerin militanlığı, kararlılığıyla belirleniyor. Bugün, artık gerek kendiliğinden gelişen, gerekse planlı başlatılan eylemlerin, eylem başladıktan sonra doğruluğunu, yanlışlığını tartışma konusu yapmak, sadece tartışanların sefaletini sergiliyor. Gelmekte olan kasırganın boyutundan korkan titrek yüreklerin acizliğini sergiliyor.

Bugün, Türkiye öyle bir oluşumun başlangıcındadır ki düzene kafa tutan her eyleme karşı, "tarafsızlık" da dahil olmak üzere konulan tavır, tavır koyanın rengini açık ediyor. Saflar netleşiyor. Entellektüel tartışmaların zemini artan bir biçimde pratik mücadelenin dışına kayıyor. Mücadele biçimlerine karşı tavır giderek siyah beyazlaşıyor.

Türkiye'de bugün yaşanmakta olan tarihsel dönemeçte, Gazi ile başlayan, çeşitli aşamalar kaydedip 1 Mayıs'a ulaşan devrimci oluşum hem toplumsal aritmetik, hem de safların berraklaşması açısından çok önemli olguları beraberinde getirdi. Çok kısa bir zaman dilimi içinde arka arkaya gelen bu sıçrayışlar zengin dersleri de beraberinde getirdi.

Sınıfın, toplumun nabzının nerede attığını daha da iyi gösterdi. Militan bir kararlılıkla ortaya konulan devrimci çıkışların gücünü, devlet otoritesinin acizliğini gösterdi.

Pratik mücadelenin bu kısa dönemde çizdiği yüksek eğimli eğri içinde altta kızıl bir şerit gibi uzanan çok önemli bir faktör daha vardı. 'Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur' şiarını her eylemde, her yeni sıçrayışta daha bir anlamlı, daha bir coşkulu haykıran bu faktör, zindanlardan yükselen inanmışlığın, devrimci kararlılığın, özverinin simgesi olan mücadele idi. Devletin zorbalığının, terörünün ve korkusunun sivri ucuna hedef olan devrimci tutsakların yiğit savaşımı, genel mücadelenin

her aşamasında bir kılavuz görevi gördü. Zindanlardan yükselen haykırışlar Nurtepe'lerde, Okmeydanı'larında yankılandı. Kurulan barikatlar, omuz omuza verilen kavgalar sokaklarda vücut buldu. Düşen şehitler, 1 Mayıs'ın devrimci ruhunu fitiledi. Ve ardından gelen Ölüm Orucu ile ülke yeni bir dönemecin eşiğine geldi.

İki aydan daha fazla bir süre önce Türkiye'nin çeşitli yerlerindeki cezaevlerinde başlatılan toplu açlık grevlerine yurt içinde ve dışında açlık grevleri ve çeşitli eylemler eşlik etti. Ailelerin protesto gösterileri, devrimci hareketin, komünistlerin, ilerici demokrat unsurların destek eylemleri sürekli olaylar haline geldi. En ufak bir çıkışa tahammülsüz olmayan burjuvazi polisini, askerini halkın üzerine sürdü. Tutuklamalar, dayaklar, yıldırma ve korkutma çabaları günlük olgular haline geldi. Devrimci tutsakların haklı istemleri toplumun istemleri oldu. Tutsakların istemlerini söke söke alma savaşımı burjuvazinin zindanlarında daha insanca koşulları sağlamanın çok ötesinde düzene kafa tutuş kavgasının odağı oldu.

Devrimci tutsaklar açlık grevinin 45. gününde eylemlerini ölüm orucuna çevirdiler. Buna paralel olarak cezaevleri dışındaki destek eylemleri de bir üst boyuta şıradı.

Ölüm Orucu'nun 63. gününde halkımız bu direnişin ilk şehidini verdi. Takip eden günlerde adları tarihin altın sayfalarında devleşen her yeni şehitle burjuvazinin korkulu rüyası kabusa döndü. Tüm toplumun nabızı zindanlarda, mücadelenin en yüksek olduğu yerde, ölümsüzlerle atıyordu. Gazi de Cemevinde, Kartal da *Kervan* temsilciliğinde ve daha birçok yerde ölüm oruçları başlatılıyor, Gazi de polisin saldırısına 48 saat dayanan barikatlar kuruluyor, sokaklar, semtler devrimci milisler ve halk tarafından zaptediliyordu. 'Ya İstemlerin Kabulü Ya Ölüm' topluma malolan geri dönmüze bir şiar olmuştu. Bu kararlılık, bu inanç karşısında zafer kaçınılmazdı ve kazanıldı. Burjuvazi devrimci tutsakların istemlerini kabul etmek zorunda kaldı.

Burada, Ölüm Orucu direnişinin öğrettiği dersleri iyi değerlendirmek gerekir.

Açlık grevlerini intihar, pasif direniş diye niteleyen, 'halkın devrimci evlatlarına yazık oluyor' edebiyatı yapan yaklaşımlar objektif gerçekliğin, bugünkü mücadele çizgisinin dışına düşmüştü

olduklarını, gelişmelere bir daha, başka bir gözlükle bakma gerekliliğini şimdi anlamak zorundalar. Eylemin sonuçları, bu tür yaklaşımları tümünden yadsıyor.

Bir kere, Ölüm Orucu Türkiye gündeminin birinci maddesi olmuştur. Burjuva basın, devletin çığırkanlığını yapan burjuva liberaller bile toplumun tümüne dalga dalga yayılan bu direniş rüzgarı karşısında korkuya kapılıp burjuvazi adına özür diler hale geldiler.

Öte yandan, Ölüm Orucu dünya ajanslarının gedikli haber maddesi olmuştur. Türkiye'deki devlet terörüne, kayıplara, yargısız infazlara tamamen sessiz kalan dünya basını bir anda Türkiye'de 'insan hakları ihlallerini' hatırlar hale gelmiştir.

En önemlisi, Ölüm Orucu ve onun etrafında örgütlenen eylemlerin kararlılığı sonucu ülkedeki psikolojik ortam devrimciler lehine değişmiştir ve de şeriatçı ve mafya karışımı hükümet geri adım atmak zorunda kalmıştır. Türkiye'de demokrasi mücadelesi bir üst düzeye çıkmıştır. Toplumun devrimci güçlere ve kendine güveni artmıştır. Bu zaferin bedeli halkımızın en kahraman evlatlarından 12'sinin şehit düşmesidir. Fakat devrimci güçler, komünistler devrimlerin bedel ödemededen gerçekleştireceği hayaline hiçbir zaman kapılmazlar.

Böylece ya ilerici-demokrat ve devrimci güçlerin zaferi, ya karşı-devrim ikilemi daha güncel bir olgu haline gelmiştir.

Hala gerici, karşı-devrimci güçlerin daha örgütlü olma gerçeği değişmemiştir. Devrimci-demokrat güçlerin dağınıklığı sürmekte, psikolojisi devrimcilerden yana değişen toplumun hazırlıksız yakalanma tehlikesi artmaktadır.

Karşı-devrim tehlikesini durdurma ve durumu devrimin lehine çevirme şansı bugün bir potansiyel olarak dünden daha güçlüdür. Bu potansiyeli maddi güce dönüştürmenin tek yolu işçi sınıfı, Kürt halkı ve Alevi toplumunun ileri demokratik, ulusal Kurtuluş ve sosyalizm mücadelesini bir çatı altında toplamak ve karşı-devrimci güçlere tek yumruk olarak vurmakta mümkündür.

"Ölenler Döğüşerek Öldüler, Güneş Gömüldüler"

Yaşasın Devrim, Yaşasın Komünizm!

TKP Merkez Komitesi

Siyasi polis, burjuva saltanat düzenini devam ettirmek için her yolu deniyor. Sınıf mücadelesinin tarihi de göstermiştir ki:

DİRENEENLER KAZANIR

Sıkı konspiratif çalışma, açıklık, sevgi, adanmışlık, yoldaşça güven, partiye niyetli bağlılık, komünizme inanç direnmenin özüdür.

Ali Dikmen

Kapitalist sömürü düzenini devrimci yolla yıkarak, proletarya diktatörlüğünü kurmayı ve komünizme varmayı amaçlayan Türkiye Komünist Partisi'nin üyeleriyiz. Tekelci burjuvazi sömürsünü devam ettirmek için, üretim araçlarını işçi sınıfına ve emekçi kesimlere tabii ki vermek istemez. Bunun için kavga götürür. Bir de bunalımların sürekli kalıcılık kazandığı gibi emperyalizmin zayıf halkası durumunda olan ülkelerde sınıf savaşı çok keskin gitmektedir. Bu yüzden de iktidarın barışçı yollardan alınması hele hele bizim gibi ülkelerde iyice hayaldir.

Bu yüzden illegal çalışmaya itilen komünist partisi, ülkenin içinde bulunduğu dönemleri dikkatli değerlendirerek illegal yapısını bozmadan, legal olanakları da devrim için değerlendirerek, iktidara giden yolda ilerler. Tabii ki bu kolay bir iş değildir. Zorlu, akılcı, inatçı, yürekli, sabırlı bir mücadeleyi gerekli kılar.

Burjuvazi, sonunun illegal komünist partilerle ve örgütlerle geleceğini bildiği için, yılların deneyimleri içinde farklı 'mücadele' şekilleri geliştirmiştir. Polis ve ordunun

yanında MİT'i ve siyasi polisi bu alanda özel olarak eğitmektedir.

Devrimin olabilmesi için dikkatli ve konspiratif çalışmayla birlikte, siyasi poliste nasıl davranılması gerektiği de önemlidir. Partililer, bu temelde dikkatli bir çalışma ve direnme geleneği yaratmak zorundadır.

Dikkatli çalışma tarzı, tüzüğün harfiyen uygulanmasıdır. Döneme uygun çalışmayı ustaca yapmaktır. Yığınlar içinden parti üyesini dikkatli seçmektir. Hücreleri dikkatli kurmaktır. Hücrelerin kesinlikle birbirini bilmemesidir. Meraklı olmamaktır. Parti üyesi bilmesi gereken konuların-bilgilerin dışında bilgi sahibi olmamak alışkanlığını, parti kültürü olarak yerleştirilmeli, korumalıdır. Şu akıldan hiçbir zaman çıkmamalıdır, hiçbir şey bilmeyen bir kişi hiçbir şey söyleyemez!

Parti çalışması ilk başta dikkatli bir çalışma, partiye ve yoldaşlarına zarar verecek gereksiz bilgilerden uzak bir şekilde olmalıdır. Ayrıca parti örgütü, tüm çalışmalarında siyasi polisin çalışmasına dikkat etmeli, bilgi toplama merkezlerini, takip etme, fotoğraflama sistemlerini etkisiz hale getirecek yöntemler uygulamalıdır. Telefon konuşmalarına çok dikkat edilmeli, güvenilmeyen telefonlardan

kesinlikle konuşulmamalıdır. Yazılı belgeler, parti dökümanları üstte taşınmamalı, iletilmesi gereken yere dikkatli bir şekilde iletilmelidir.

Görüşme öncesi takip mutlaka atlatılmalı, takibin olup olmadığını anlamak için, en az üç uzun sokak seçilmeli, herkes arkasını bu yöntemle temizlemelidir. Partide dikkatli ve konspiratif çalışma çok titiz bir şekilde takip edilmeli, aksaklıklar anında düzeltilmeli, gerekli tedbirler zamanında alınmalıdır. Üst örgütlerden başlayarak dikkatli konspiratif çalışma aşağıya doğru çok dikkatli bir şekilde indirilmelidir.

Dikkatli konspiratif çalışma, korkak tedirgin bir çalışma olarak algılanmamalıdır.

Direnme önce dışarda başlar

Bir komünist için poliste direnmek elbette önemlidir ama, esas direnmenin, çözülmemenin, dışarıda başladığını çok iyi bilmeliyiz. Şöyle yanlış anlayış var, sanılıyor ki direnme içerde başlıyor. Esas direnme dışarıda, yaşamda, parti çalışmasında, yoldaşlarla ilişkilerde, emekçi kesimlerle-yoksullarla yaşam birliğinde, yoldaşlarınla vefa-sevgi bağlarında, özü ile sözünün bir

TKP'NİN BİR YİĞİT NEFERİ

REŞAT FUAT BARANER

12 Ağustos 1968'de yitirdiğimiz Reşat Fuat Baraner, 68 yıllık ömrünün 42 yılını TKP saflarında geçirmişti. Parti hayatı boyunca parti sekreterliğinden, Politik Büro üyeliğine kadar bir dizi önemli sorumluluklar yüklenmişti. Parti sekreterliği yaparken de, bildiri dağıtırken de aynı yürek rahatlığı ile çalıştı.

Partiye 1926 yılında girdi, geri kalan ömrünün yarısını, 20 yılını hapislerde, zindanlarda, işkenceler altında geçirdi ama komünist moralini temiz tuttu. Devrim teorisini Moskova'da Lenin Akademisi'nde öğrendi. 1931 yılında 1 Mayıs bildirilerini yayınlamaktan ve dağıtmaktan tutuklandı. Savcı cezaları isteyip duruşmanın gizli olmasını önerdi. Reşat Fuat, yargılanan tüm komünistlerin adına duruşmanın halka açık olması gerektiğini, gizlilik isteğinin korkudan olduğunu söyledi. "... Bu telaş, bu korku bizim halkın bir parçası, bir bölümü olmamızdan ileri geliyor." "... Adalet, gizliliğin düşmanıdır." diyen Baraner de, her komünist gibi açıklıktan yana idi.

Her tutuklamada, komünistler akıl almaz, canavarca işkencelerden geçiyorlardı. Burjuvazi, toplama kamplarının benzerlerini komünistler, yurtseverler için kurmuştu. Burjuvazinin vahşeti işkencecilerde

somutlaşıyordu. Reşat Fuat, uzun ve insanlıkdışı işkencelerden geçti. Bütün bunlar işçi sınıfının yiğit savaşıncısını yıldırmadı. Komünizmin kızıl bayrağını sınıfına yakışır bir biçimde onurla dalgalandı.

1944 yılında, Türkiye Komünist Partisi'nin sekreteri olarak yargılandı. Uzun

işkencelerden sonraki konuşması, parti tarihinde ak bir yapraktır, yiğitlik örneğidir. 'Evet TKP, biz, gerçek bir demokrasi istiyoruz. Bunun için savaşıyoruz... Türkiye'de demokrasi yoktur... Mahkeme bizi değil, hükümeti sorguya çeksin, yargılasın'.

Reşat Fuat gericiğe, faşistlere, satılmış hükümetlere karşı savaşıırken, parti içindeki likidatörlere ve oportünistlere de var gücüyle karşı koydu. Leninci disiplini uyguladı. Yakup Demir oportünizmine karşı ilk kesin tutum alanlardı.

Parti tarihinde de, işçi sınıfı tarihinde de hak ettiği yeri alan Reşat Fuat her alanda komünistçe çalıştı. Türkiye işçi sınıfı hareketine eşsiz katkılarda bulundu. Lenin ve Marks'ın birçok yapıtlarını dilimize kazandırdı. Anti-Dühring'i Türkçe'ye çevirdi. Parti yayınlarında birçok el kitabı çıkmıştır.

Gün savaş günüyse, Leninizm silahına sınımsız bağlı bu yiğit savaşıncıyı, partimizi omuzlarında bugüne taşıyan bu komünisti her yönüyle tanımak zorundayız. Geleniğimiz, parti kültürümüz ve mücadelemiz onun deneyimleriyle ve anılarıyla güçleniyor.

Partimiz TKP'nin genel sekreterlerinden, değerli komünist Reşat Fuat Baraner'i ölümünün 28.yılında saygıyla anıyoruz.

olmasında, özünü su katmadan dara çekmekte, partiyi bağlılığında ve adanmışlığında. Anıların bal yapması gibi direnme yavaş yavaş peteğe doluyor.

Açık söyleyelim, yalan söyleyenin, yoldaşına oyun yapanın, partisini oyalayanın, keseneği de dahil olmak üzere olanaklarını partiden sakınanın, ipe un serenin, yoldaşlarına sevgi duymayan, paylaşmayan, partisine niyetli bir şekilde bağlı olmayanın siyasi poliste yapabileceği hiçbir şey yoktur. Sahte komünistler dikkatli bir parti çalışmasıyla tespit edilmeli ve kesinlikle parti saflarından derhal uzaklaştırılmalıdır. Yoldaşlarını ve partisini böyle insanların korumasını beklemek son derece yanlışır.

Kısaca söylemek gerekirse, poliste direnme, işkencehanelerde değil yaşamın içinde, parti yaşamında yoldaşlarla olan kopmaz bağlarında, en önemlisi de sevgi bağlarında başlıyor. Sevgi, açıklık, doğruluk, bağlılık direnmenin mayasıdır. Partiyeye, devrime, sosyalizme bağlılık. Polisin direncini kırarak, direnmeyi yükseltecek önemli özellikler işte bu kültürün bir sonucudur.

Yukarıda saydığımız özellikleri uygulayan parti, siyasi polise ve burjuvaziye kök söktüren, birbirine kopmaz bağlarla bağlı komünistlerin oluşturduğu yığınların güvenini kazanan partidir.

Uzlaşma Yok, Çözülme Yok

Komünist siyasal poliste nasıl davranmalıdır? Bunun hiç tereddütsüz cevabı, 'uzlaşma yok, çözülme yok'tur.

Siyasi polis sorgu sırasında her yöntemi deneyecektir. Siyasi polisin ilk amacı, komünistin moralini bozma, onu önce moral olarak çökertmektir. Bunu yapmak için fiziki ve psikolojik işkence yapacaktır. Komünistin ilk görevi de burada başlar. Eğer bu moral baskısı altına girilirse, vücudun baskılara direnmesi son derece zorlaşır. Çünkü her insanın canı acır, yapılan o hunharca işkenceler karşısında komünisti tek ayakta tutan onun inancıdır, onun moralidir.

Polis, yoldaşının çözüldüğünü söyleyecektir. Zarf atmak dediğimiz yöntemi uygulayacaktır, yani bazı genel şeyler söyleyerek, kendisinin bazı şeyleri ya da

herşeyi bildiğini imajı yaratmaya çalışacaktır. Hatta 'yöneticinin çözüldü, sen niye acı çekiyorsun?' diyecektir.

Komünist için yapılması gereken doğru olanıdır. Doğru olan da polisle uzlaşmamak ve direnmektir. Herkesin yaptığı kendisini bağlar. Örgütünü partisini korumak komünist morali yüksek tutmak partizan görevdir. Herkes kendi inancıyla, kendi kararlılığıyla, kendi zayıflığıyla değerlendirilir. Zayıf olanın davranışına ortak olmak, 'o konuştu ben ondan sonra konuştum, ne yapabiliyordum, o benim yöneticimdi' gibi savunmalar, komüniste yakışmaz. Komünistin kafasına yazacağı 'çözülme yok, uzlaşma yok' olacaktır.

Siyasi polis her yolu deneyecektir. Cinsel tacizden eşine, çocuğuna kadar her türlü tehditi savuracaktır, bunların amacı panik ve korku yaratıp çözümü kolaylaştırmaktır. Komünist için namus partiyi ve yoldaşlarını korumaktır. Devrim ve komünizm için çözülmek, uzlaşmamak, direnmektir.

Fiziki ve psikolojik işkence sökmeyince bu defa sahte dostluk ilişkileri gelişecektir. Başka bir siyasi polis gelip, 'sen çok iyi bir insana benziyorsun, bu polislerin hepsi adi adam' diyerek sahte dostluklara başlayacaktır. Su isteyip istemediğini soracak, sigara-çay gibi vaatlerle dostluğu geliştirmeye çalışacaktır. Hatta sen nereliysen orali olup, 'biz seninle hemşeriyiz' diyecektir. Bunlar, sahte dostlukla, sahte şevkatle ağzından laf alma girişimleridir.

Şunu unutmamak gerekir ki, siyasi poliste, işkencehanelerde çalışandan baban da olsa dost olunmaz. Bil ki davranışları sahtedir, seni çözmeyi, böylece kendine başarı kazanmayı hedefliyordur.

Siyasi şubede gerek yoldaşlarla, gerekse başka siyasi örgütten olanlarla örgütsel konuşmalara girecek hiçbir konuşma yapma. Sorgu, gözler bir bezle kapalı olarak yapılır. Bazen gözleri bağlı birkaç kişiyi yan yana koyup, ne konuşacaklar diye beklerler. Gözler bağlı olduğu için etrafınızda kimin olduğunu bilmezsiniz. Hatta bazen siyasi tutuklu diye hatta işkence izleri de olan birisini yanınıza koyarlar. Bu adam siyasi polistir. Ama siyasi tutuklu diye yanınıza konur. Adamın amacı, konuşmaları dinlemek ve bunları işkencede kullanmak üzere değerlendirmelere vermektir.

Her yerde sınıf mücadelesi

Mahkemeler ve cezaevleri uzlaşmanın ve direnmenin devam ettiği burjuva kurumlarıdır. Zor günler ve zor günlerdeki komünist tutum, partiye saygınlık ve yığınlar arasında otorite ve güven sağlar.

Cezaevleri, komünistler için önemli sınav verilen yerlerdir. Cezayı yılmadan omuzlamak ve sızlanmadan cezaevinde kendini geliştirerek ve direnerek geçirmek, kavgayı cezaevinden yükseltmek komünist tutumun ayrılmaz bir parçasıdır. Cezaevleri 'yatılan' yerler değildir. Burjuvazi kavgasını, orada da yoğun olarak vermektedir. Beyin yıkama gibi psikolojik baskılarıyla, fiziki baskılarıyla. Teslim almak, pişman olduğunu söyletirmek, cezayı hafifletici, çeşitli vaatlerde bulunmak burjuvazinin başvurduğu yollardan bazılarıdır. İnsanlık için verdiğimiz kavga orada da devam eder. Unutmayalım, sınıf mücadelesi hayatın her alanında acımasızca devam eder.

Komünistin görevi sınıfı, partiyi, devrime, komünizme bağlılığını her yerde, her koşulda haykırmak ve teslim olmamaktır. Partiyi cezaevlerinde teslim olmadan temsil etmek, komünist onuru korumak, komünistlerin görevidir. Cezaevleri, direnişi her düzeyde geliştirmenin, kararlılığın okulları olmalıdır. Zor günlerdeki kararlılığımız ve azmimiz, burjuvazinin yüreğine korku salmalı, cezaevlerindeki uzlaşma kararlı tutumlarımız, yoldaşlarımızın ve yığınların yüreklerinde yarınlara duyulan sevinci, özlemi, partiye bağlılığı ve azmi yaratmalıdır.

Yineleyelim, direnmenin mayası partisine karşı açıklık, öz-söz bir olmak, kesinlikle yalan söylememek, yoldaşlarına kopmaz sevgi bağlarıyla bağlı olmak, vefalı ve sadık olmaktır.

Devrimci komünist partisinin devrimi yapması, proletarya diktatörlüğünü kurması, kahramanlıklara ve kahraman üyelere sahip olmasıyla gerçekleşir. Buraya kadar belirttiğimiz bölüme ortaya koyduğumuz gibi devrimci komünist partisinin üyelerinin kahramanlık yarattığı yerlerden en önemlilerinde biri de işkencehanelerde, cezaevlerinde ve mahkemelerde kararlı tutumdur. Devrim, insanlığa uzanan güzel günler, zorlu yolların üzerinde ellerimizle, kanlarımızla yükselecektir. ○

TKP - HİNDİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ (MARKSİST) GÖRÜŞMESİ

22 Temmuz 1996'da H.K.P. (Marksist) genel sekreteri Harkisan Singh Surjeet yoldaş ile görüşüldü. Görüşmede HKP-M'nin günlük yayın organı Ganashakti'nin başmuhabiri de hazır bulundu.

Toplantıda Surjeet yoldaşa TKP bayrağı ve İşçinin Sesi rozeti hediye edildi. TKP'nin İngilizce kitap seti verildi. Surjeet yoldaş da partisinin İngilizce yayınlarını vererek kendi yazdığı bir kitabı TKP'li komünistler için imzaladı.

Türkiye'deki sınıf savaşının durumu ve cezaevlerinde süren ölüm orucu direnişi hakkında Surjeet yoldaşa ayrıntılı bilgi verildi. Ülkemizi yakından izlediği görülen yoldaş, Türkiye'nin de Hindistan gibi çok uluslu bir ülke olduğunu, ulusal sorunun çözümü için solun ortak bir politika çizebilmesi ve tüm sol güçleri harekete geçirebilmesi gerektiğini söyledi.

TKP'li yoldaşlarla Türkiye ve Hindistan'daki seçim sonuçlarını ve partilerin oy oranlarını da değerlendiren Surjeet Yoldaş, Hindistan'da da benzer sonuçlar alındığını ancak orada solun çok daha farklı konumda

olması ve dinci gericiğe karşı güçleri birleştirebilmesi sayesinde dincilerin iktidara gelmesinin önlenildiğini söyledi. Türkiye'de dinci gericiğin durdurulabilmesi için güçlü bir halk hareketi gerektiğini belirtti ve Hindistan'da dinci gerici partinin geri kalmış bölgelerde %75 oranında oy alması örneğini göstererek, yığınlardaki hoşnutsuzluğu gericiğin de kullanılabildiğini, bu hoşnutsuzluğu devrime kanalize etmek için yığınları yönlendirebilmek gerektiğini söyledi.

Sovyetler Birliği ve sosyalist sistemin dağılması da toplantıda ele alınan konulardan biriydi. Surjeet yoldaş, çeşitli etkenlerin yanı sıra Marksist teorinin bozulmasının (distortion of theory) sosyalizmin çöküşündeki önemli etkisini vurgulayarak demokrasinin sosyalizm için zorunlu olduğunu, sosyalist ülkelerde ise, üretim sürecinde işçilerin söz hakkının engellendiğini ve parti yapısında bürokrasinin egemen kılındığını belirtti.

Görüşme iki buçuk saat sürdü. Seksen yaşındaki Surjeet yoldaş, canlılığı, devrimci heyecanı ve güçlü hafızasıyla yoldaşların hayranlığını topladı.

HARKISAN SINGH SURJEET KİMDİR?

1916'da doğan Harkisan Singh Surjeet, altmış yıllık mücadele geçmişine sahip bir komünist lider ve özgürlük savaşçısıdır. Hindistan Komünist Partisi'ne 1934'te girmiş, 1938'de partinin Şencab Eyalet Komitesi'ne seçilmiş ve 1950-1964 yılları arasında bu komitenin sekreterliğini yürütmüştür. 1953'de Politbüro'ya seçilen Surjeet yoldaşın yaşamının on yılı zindanlarda geçmiş, sekiz yıl da illegal çalışma yürütmüştür.

1964'te Hindistan Komünist Partisi (Marksist)'in kurulmasından sonra bu partinin uluslararası bölümünden sorumlu Politbüro üyesi olarak görev almış, 1986'da Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 27. Kongresi'ne katılmıştır.

1977-1982 arası dönemde partisini temsilen Hindistan Parlamentosu üyeliği yapan Surjeet yoldaş halen Hindistan Komünist Partisi (Marksist)'in genel sekreteridir.

TKP Merkez Komitesi
Uluslararası Bölümü

R.Yürükoğlu

DEMOKRATİK
MUHALEFET MECLİSİ
ÖNERİSİNİN TEMEL
YAKLAŞIMLARI

1. Birinci olarak altını çizmemiz gereken nokta, DHKP-C'nin ortaya getirdiği *Meclisler* önerisini ele alan *tüm* yazılarda, "Demokratik Halk Muhalefeti Cephesi ya da Meclisi", "Meclis ya da Cephe ya da ne ad verirsiniz verin" diyen cümlelerin ısrarla yinelenmesidir. Yani öneri, Cephe ile Meclis'i birbirinin karşısına koymamakta, tam tersine bunları bir anlamda aynı oluşumlar olarak ele almaktadır. Öneri çevresinde yürüten tartışmalar açısından bu önemli bir noktadır.

2. Meclisin *iki* temel amacı ya da işlevi vardır. (Bunlar, biri bitip öteki başlayan değil, ikisi birlikte işleyen amaçlardır.)

1. Meclisin birinci amacı ya da işlevi, *solun birlik zemini* olmaktır. Böylece, devletle değil, birbiriyle uğraşan sol imajını silmede de yardımcı olmaktır. Halkta tepki var, halkta öfke var, halk mücadele ediyor ama devrimci örgütlere hala tam güvenmiyor.

2. Meclis ikinci olarak "ve *daha da önemlisi*, halkı birleştirme ve onun tepkisini düzene karşı yönelme amacı taşıyor." Tabii ki, halkı birleştirme, en önemli amaçtır. Ama öneri, "solun birleşmesi gibi bir amacımız yoktur, amaç halkın birliğidir" demiyor. İki amacı vardır. Solun birliğine zemin olma, ve daha önemlisi halkı düzene karşı örgütlü bir şekilde yöneltmek.

3. Halkın Meclis eliyle düzene nasıl bir karşı çıkışı amaçlanıyor? Düzenin sınırları içinde reformist bir karşı çıkış mı, devrimci bir karşı çıkış mı? Şöyle deniyor: "Halkın tepkisini burjuva düzenin kabul sınırlarının dışına taşımayı, onu iktidarı için savaşa yöneltmeyi amaçlıyor." Belli ki, devrimci bir karşı çıkış amaçlanmaktadır.

4. Üstteki cümledeki, "*kendi iktidarı için*"

Demokratik Muhalefet Meclisi önerisi ve TKP

sözcüklerinin altını çizelim ve bir cümle daha okuyalım: "DMM, parlamentarizme yedeklenmeyen, tersine düzenin parlamentosunu reddedip kendi iradesini dayatan, sorunlarının çözümü için asil olarak kitlelerin eylemine dayanan bir yaşam izlemelidir." "Düzenin parlamentosunu reddedip kendi iradesini dayatan", bunun da altını çizelim ve üstteki altı çizili sözcüklerle birlikte değerlendirelim. O zaman ortaya çıkıyor ki, DMM, devrim sürecinde ve devrimde, içinde proleterya hegemonyasının şekilleneceği organdır. Dolayısıyla da, ardından, proleterya diktatörlüğünün alacağı biçim olacaktır. Yani terminolojik deyimle **Sovyetler** öneriliyor. Proleterya hegemonyasının içinde şekilleneceği bir organ. Ardından da proleterya diktatörlüğünün alacağı biçim. Sovyet, Şura.

5. Meclisin kimleri kapsaması öngörülüyor? Şöyle deniyor: "Meclis hem halk muhalefeti temsil eder, hem de bunun meşru bir organı olur. Öyleyse düzene karşı olan herkesi

kucaklamayı hedeflemelidir." Demek ki, reformistler, tasfiyeciler, hatta hiçbir örgüte bağlı olmayan insanlar bile, şu ya da bu şekilde, şu ya da bu kadar, şu ya da bu noktada düzene karşı olan herkes, siyasal, ekonomik, demokratik her güç bunun içinde yer alabilir, almalıdır.

6. Tabii, beşinci fikre bağlı olarak soru geliyor: Böyle geniş bir katılım düşünülüyorsa, meclisin devrimciliği nasıl sağlanacaktır? Kendileri bu noktada Sovyet örneğini veriyorlar: "Sovyetlerde iç dengelerin değişmesi hem devrime olanak sağlamıştır, hem de ardından kurulan iktidarın niteliğini belirlemiştir." "*İç dengelerin değişmesi*"nin altını çizelim. Bir başka cümle: "Karşı fikirde olsalar bile çoğunluk kararlarına uyma temelinde Meclis". "*Çoğunluk kararlarına uyma*"nın altını çizelim. Bir başka cümle: "Düzene karşı olan herkesi kucaklayacak kadar esnek, mücadeleyi düzen sınırlarına hapsedmeye çalışanlara karşı da kendi önlemlerini üretebilen bir yapı". "*Kendi önlemlerini üretebilme*"nin altını çizelim. Bir başka cümle: "DMM, içinde yeralan güçlerin çabalarıyla, düzen içi bir muhalefet değil, devrimci bir iktidarı hedefleyenlerin muhalefeti olacaktır." Bir de şunu ekleyim: "*İçinde yeralan güçlerin çabaları ile*". Ne düşünüldüğü ortaya çıkıyor değil mi?

Önerilen, örgütlerin biraraya gelip yazdıkları programlarla (o sıkça gördüğümüz gibi) devrimciliği garanti altına alan bir örgütlenme değildir. Kendi demokratik işleyişi içinde sınıf mücadelesinin yürüyeceği, devrimciliğini böyle bir mücadele ile sağlayacak bir örgütlenmedir. Devrimci olmayanın, düzeni yıkmak istemeyenin girmesini yasaklayan maddeler olmayacaktır. Hatta bu meclis bugün kurulsaydı reformistler önemli bir ağırlık taşıyabilir diye de düşünebiliriz. Çünkü henüz devrimin ilerlemiş aşamalarında değiliz, dolayısıyla reformistler önemli ölçüde etkindirler. Ama süreç öngörülen yönde ilerlerse, reformistlerin

etkinliği, devrimcilerin de mücadelesi ile giderek kırılır. Ve Sovyetlerde olduğu gibi iç dengelerin değişmesi devrimin önünü açar. İşte, “iç dengelerin değişmesi”, “çoğunluk kararlarına uyma”, “kendi önerilerini üretebilme”, “içinde yer alacak güçlerin mücadelesi ile” kavramlarının anlamı da buradadır.

7. Öneri şöyle söylüyor: “DMM, meşru ve açık bir yapı olacaktır.” **Legal ya da illeğalden söz etmiyor.** Meşru ve açık. Meşruluğunu ve açıklığını burjuva yasalarından değil, gücüyle ve mücadelesi ile alacaktır. “Meclis, halkın meşru direnme hakkının ifadesidir. Bu nedenle poliste, mahkemede, kamuoyunda kendisini açıkça ortaya koyacaktır. Toplum meşruluğunu kabul ettirmiş bir meclisi oligarşi dağıtamaz.” İşte, burjuva yasaları açısından legaliteyi değil, halkın desteğini alarak meşru ve açık olmayı hedef koyuyor. *Pravda*’nın legalliği gibi bir legallik (Bolşevikler legal değillerdi ama *Pravda*’yı legal yayınlıyorlardı), meşrulaşma, dolayısıyla yasallık sözcüğünü de kullanıyor.

8. Bu Meclis nasıl ortaya çıkacaktır? Nasıl şekillenecektir? “Bu asıl olarak hayatın içinde ortaya çıkacaktır. Buna şimdiden birşey söyleyemeyiz. Geniş kitlesellik, yaygın mücadele içinde ortaya çıkacaktır.” Ama nasıl birşey ortaya çıkmasının gerektiğini de şöyle anlatıyorlar: “Siyasi, ekonomik, demokratik nitelikte yüzlerce örgütlenmeyi biraraya getirecek ve yüzlercesini de kendi alt organları olarak oluşturacaktır.”

Meclis kendi alt organlarını oluşturacaktır. İşyerlerinde ve semtlerde. “DMM, sadece üst yönetimleri bir araya getiren bürokratik bir yapı olmamalıdır.” Sonra, “yığınları harekete geçirebilmek için taban örgütleri olmazsa olmaz”. (Bu cümle, yazıların birinde ara başlık aynı zamanda.) “Önce bu taban örgütlerini yaratalım, sonra Meclis” diyen yaklaşım da eleştiriliyor. Bu yanlış, yaşam zaman tanımıyor, ikisini birlikte yürütmek zorundayız diyor... Yani, meclisin kendi alt organları olmasına büyük bir önem veriliyor. Çünkü tipik bir Sovyet öneriliyor.

Rusya’da işçi Sovyeti vardı, Köylü Sovyeti vardı, Asker Sovyeti vardı. Sonra bunların temsilcileri tepede birleşiyorlardı. Bunlar

devrimden önce böyle ortaya çıkmışlardı. Devrimden sonra bürokratik kararlar yapılmış şeyler değildi.

Meclislerin nasıl yaşama geçirileceğini önümüzdeki yaşanan süreç gösterecektir ama mutlaka ve mutlaka kendi halk örgütlerine sahip bir örgütlenme olacaktır. Tepede örgütlerin temsilcilerinin oturduğu, halktan uzak kararların verildiği birşey olmayacaktır. Halkı örgütleyecektir, dolayısıyla halk kararlara sahip çıkacaktır.

Meclisler önerisi, en önemli yönleriyle, böyledir.

TKP’İN YAKLAŞIMI

DHKP’nin meclisler önerisi üzerine devrimci yayımlarda çıkan yazılardan şöyle bir izlenim ediniyor insan. DMM önerisine karşı çıkanların çoğunluğu asıl olarak “erime” kaygısıyla böyle yapıyorlar. Oysa şu gerçeği görmek gerekir ki, halkın bugün aktif mücadele eden sayıları yanında, devrimci örgütlerin neredeyse tümü “erimiş” durumdadır. Semtlerde mücadele eden gençlerin, emekçilerin büyük çoğunluğu örgütlere üye değildir. Dolayısıyla bu kaygıda tutarlı bir yan yoktur.

Biz bu öneriyi, tüm devrimci örgütleri ve TKP’yi güçlendirmenin bir aracı olarak ele alıyoruz. Tüm devrimci örgütlerin güçlenmesini sağlayacak bir yol. Yoksa, erimek istemeyeni kimse eritemez.

DMM önerisinin, devrimci hareketi bir bütün olarak güçlendirmek yanında, son derece önemli bir başka yanı daha vardır. Böyle bir Meclis içinde soldaki bugünkü biçimlenmeler hızla değişecektir. Bu da devrim açısından yaşamsal bir önem taşır. Artı, partimizin gerçeği açısından da aşırı önem taşır. TKP’nin çıkarı ile devrimin çıkarı arasında bir fark yoktur.

Sovyetler Birliği örneğine iyi bakalım. Bolşevikler’in konumu hiç bize sonradan öğretildiği gibi değildi. Bolşevikler devrimin **marjinal bir gurubu**ydü. Devrim kararını aldıklarında da, devrim gerçekleştiğinde de bu böyleydi. Devrimi Bolşevikler değil, halk gerçekleştirdi. Halk ayaklanmış. Kışlık Sarayı basma kararını Bolşevik Partisi alıyor ama sarayı basanların içinde SR’ler, menşevikler, tüm sol güçler yok mu, partisisiz insanlar yok mu? Devrimi Bolşevik Partisi yapacak olsaydı,

hiçbir şey yapılamazdı, çünkü küçük bir örgüttü. Öyle ki, devrimden sonraki ilk seçimlerden menşevikler hala farkla büyük çıktılar. Devrimler örgütlerin büyüklüğü ile yapılmıyor, devrimleri örgütler yapıyor. Devrimleri halk yapıyor. Bu nedenle, yukarıda değindiğimiz yan son derece önemlidir.

DMM önerisi karşısında bazı savaştıcı örgütler, “*meclis mi, cephe mi*” tartışmasını öne getirmekte ve öneriyi, “*meclisler eliyle cepheye gitmek*” istediği için eleştirmektedirler. Oysa biz, okuduklarımızın **bütününden** böyle bir anlayış çıkartmadık. Tersine çok yazıda, meclis ya da cephe, ne dersiniz deyin denmektedir. (Ama bir yazıda bu düşünceyi doğrulayan bir paragraf da vardır: 8 Haziran 1996 *Kurtuluş*. Yalnız bunu yazılanların tümü içinde değerlendirmek gerekir. O zaman da söz konusu paragraf, amacının dışına taşmış bir paragraf olarak durmaktadır.)

Öyleyse tartışma, “*meclis mi, cephe mi*” tartışması değildir. Tartışma bu cephe ya da meclis’in *içeriğine* dönüktür. (Yani halkla, dolayısıyla halkın belli kesimlerini temsil eden reformcularla da birlikte mi olsun, yoksa savaştıcı örgütlerle mi olsun?) *Ve işleyiş biçimine* dönüktür. (İşleyişleri masa başında biz mi belirleyelim, yoksa içinde demokratik mücadele mi yürüsün?) Söz konusu birliğin adı ne olursa olsun, tartışma, içeriğine ve işleyiş biçimine ilişkin bir tartışmadır.

DMM önerisi, reformcuları, tasfiyecileri, örgütsüz bireyler dahil herkesi biraraya getirmeye çalışmakla eleştiriliyor ve bunu da “*önemli olan örgütlerin değil, halkın birliğidir*” diyerek yapıyor diyor. Bu yoldan gidilirse, meclis bugünkü koşullarda reformcuların devrimci eylemi bastırması sonucu verir çünkü böyle bir Mecliste reformcular ağırlığı alır diyor. Dolayısıyla, devrim için savaştımayanları birliğe katalım mı, katmayalım mı konusu, iki en önemli tartışma noktasından birisidir.

Yazımızın başında DMM önerisinin ana açılımlarını özetlerken de değindiğimiz gibi, öneri, “*önemli olan örgütlerin değil, halkın birliğidir*” demiyor. Meclislerin, örgütlerin birliğini sağlama görevi vardır ama en önemlisi halkın birliğini sağlamaktır diyor, ki bu son derece doğrudur. Halkın birliğini sağlamaktan daha önemli ne vardır?

Bu noktada bir de şöyle bir karşı çıkış var: "Devrimciler reformcularla kalıcı bağlaşıklıklara giremezler. Bu ancak geçici ve koşula bağlı olur"... DMM tartışması içinde bu argüman son derece kitabi kalıyor. DMM önerisi reformcularla bağlaşıklık önermiyor, onlarla birlikte Meclis öneriyor, Meclisin içinde de onlara karşı mücadele öneriyor. Arada fark var.

Evet, Meclislere katılanlar arasında, Meclisler dışında, yani halk güçleri dışında kalanlara karşı genel bir bağlaşıklıktan söz edilebilir. Ancak, devrim mücadelesinin gelişmesinin bir yansıması olarak, asıl Meclisler içindeki mücadele ve bağlaşıklık önemlidir. Devrimin yolunu açacak bağlaşıklıklar Meclis'in içinde ortaya çıkacaktır. Meclis'in içindeki bazılarına karşı, Meclis'in içindeki başkaları ile yapılacak bağlaşıklıklar.

Halk düşmanları dışında kalan herkesin meclislere katılması önerisinin şöyle bir çözümlenmeye dayandığını düşünüyoruz, ya da bir başka deyişle, biz öneriyi şöyle bir çözümlenmeye doğru buluyoruz: Türkiye'de işler giderek kızışacaktır. Meclis bugün kurulsaydı reformcular ağırlık kazanabilirler ama işler kızışıkça reformcuların önerileri ortama hiç uymayacak ve devrimciler üstünlüğü ele alacaktır. O zaman da reformcular Meclisi bırakıp gidebilirler. Belki giderler, ama giderlerse de geldikleri gibi gitmezler. Bugün etkileyebildikleri halk katmanlarını devrime bırakır da giderler.

TKP olarak, tüm halk güçlerini çağırarak yaklaşımı daha doğru, daha açılımlı ve daha heyecan verici buluyoruz. Bunun 4 nedeni var:

1. Devrimci örgütlerinin kısır çekişmelerini frenleyici bir gücü yığıyor ortaya. Halkı getiriyor.
2. Mücadeleyi yığınsallaştırma ve haklaştırma açısından daha kapsamlı.
3. Öneriyi getirilen itirazların tam tersi bir noktadan, reformistlerin halk içindeki etkinliğini kırmak açısından çok önemli.
4. Devrim mücadelesinin sonul amaçlarıyla tutarlılığı açısından da daha doğru ve açılımlıdır. Önerildiği gibi gerçekleşen bir Meclis, proletarya diktatörlüğü olarak karşımıza gelecektir. Ne halkın katılmadığı bir devrim olur, ne de devrimden sonra halkın katılmadığı devlet yürür. "Halk adına"

*"Sovyet, Meclis tipi
örgütlenmeler tarihte partilerin
önerisi ile ortaya çıkmamıştır.*

*Yüksek yığın hareketi kendi
içinden doğurmuştur.
Bunu bize tarih öğretmiş. Artık
bunu biliyorsak, tarihin bize
defalarca gösterdiği doğrudan
kalkarak ve ülkenin yürümekte*

*olduğu yolu da gözönünde
tutarak, böyle bir öneri
yapılamaz mı? Meşru olmaz mı
bu öneri? 'Yok, halk bunu kendisi
yapar, sen öneremezsin!'
denebilir mi? Denemez."*

konusmanın yetmediğini öğrendik.

Tabii, "düzene karşı olduğunu söyleyen tüm yapıları içermek" dendiğinde bunun getireceği zorluklar ve çelişkiler de olacaktır. Örneğin, bugün bazı dinci ve milliyetçi çevreler de, demagojik de olsa, bu düzene karşı çıkıyorlar. Onlar da Meclislere katılacaklar mıdır? DMM önerisinin kapısı onlara da açık gözükmektedir. Bu tutum bugün açısından daha operatif gelebilir.

Bizim yaklaşımımız ise, böyle bir Meclis içine dinci ve milliyetçi gurupların alınmamasıdır. (Onlar halk güçleri içinde sayılmazlar.) Düşmanımın düşmanı dostum da

olabilir, düşmanım da olabilir. Dinciler düşmanımın düşmanıdır ama benim de düşmanımdır. Onlarla aynı çatı altında olmadan, onların bazı eylemleri objektif olarak bana yarayabilir. Ama tarihten gelen bir kavgamız var. Bugünü kurtaralım derken yarım tehlikeye atan bir yaklaşım doğru olmaz. Ama biz bunun mücadelesini o Meclis'in içinde veririz.

DMM önerisine karşı getirilen ikinci ve en önemli tartışma ve itiraz konusu ise şudur:

Böyle yapılar (yani Meclis-RY) dünyanın her yerinde ancak çok güçlü savaşımın ürünü olarak gündeme gelmişlerdir. Az çok sürekliliğe kavuşmuş devrimci eylemler olmaksızın böyle halklaşmış yapılar yaşatılamaz, işlevsizleşmeleri ve yozlaşmaları önlenemez. Yok eğer işlevsizleştikleri noktada buna göz yumulmayacaksa, bu kez de örgütlü devrimci güçlere doğru daralma zorunluluğu ile yüzyüze gelinecektir.

İtiraz tek cümleyle şudur, Sovyet tipi örgütlenmeler halkın mücadelesinden çıkar, önerilemez.

Bu doğruyu en klasik biçimiyle Rus deneyinde buluyoruz. Sovyetler 1905 devrimi öncesinde ortaya çıkıyor. 1905 yılı içinde birden bire patlıyor, 3-4 ayda tüm ülkeyi sarıyor. 1906'da devrimin yenilgisinden sonra Bolşevikler, Sovyetlerin sürmesi için ısrar ediyorlar. Sürmüyor, çünkü örgütlerle bağlı birşey değil. Hiçbir örgüt bunu ne yapabilir, ne de yıkabilir. Sovyetler 1916'ya kadar aşağı yukarı 10 yıl bitkisel yaşama giriyor. Ama kendi yarattığı olağanüstü önemde bir kurum olarak sınıfın belleğinde kalıyor. Ne zaman ki, 1916 yığın hareketleri başlıyor, Sovyetler yeniden canlanıyor. Kim canlandırıyor, kim karar verdi, yok öyle birşey. Halkın içinden geliyor. Paris Komünü neyse, Sovyetler de odur.

Evet, itirazda önemli bir gerçek yatmaktadır: Sovyet, Meclis tipi örgütlenmeler tarihte partilerin önerisi ile ortaya çıkmamıştır. Hiçbir parti, önererek bu tür örgütlenmeler getirememiştir ortaya. Yüksek yığın hareketi kendi içinden doğurmuştur. Ama şimdi düşünelim. Yığın hareketinin belirli bir yükseliş düzeyinin bu şekilde örgütlenmeler doğurduğunu tarih bize öğretmiş. Birkaç kez yaşatarak. Paris Komünü ile başlayarak öğrenmiş ki, mücadele öyle bir düzeye gelince, kimse söylemeden halk kendi

mücadele organlarını yaratıyor. Bu organlar proletarya hegemonyasını temsil ediyor. Devrim başarılırsa da bu organlar proletarya diktatörlüğü oluyor. Bunu bize tarih öğretmiş. Artık bunu biliyorsak, tarihin bize defalarca gösterdiği doğrudan kalkarak ve ülkenin yürümekte olduğu yolu da gözönünde tutarak, böyle bir öneri yapılamaz mı? Meşru olmaz mı bu öneri? 'Yok, halk bunu kendisi yapar, sen öneremezsin!' denebilir mi? Denemez. Tam tersine, bu yaşama iradi müdahaledir, hem de öyle "uyduruk iradi müdahale" değil, yaşamın istediği yönde ve de devrimler tarihinden ders çıkarmış bir iradi müdahaledir. Olacağı kolaylaştırmak, olacağı yolunu açmak anlamı taşır.

Tabii ki, (asıl tartışılması gereken nokta budur), önerinin tutup tutmaması, onu öneren ya da destekleyen örgütlere hiç bakmaz. (Devrimci örgütler önerinin çevresinde toplanabilirse, bunun Meclis önerisinin gerçekleşmesine önemli bir yardımı olur.)

Tamamen mücadelenin eğrisine bakar. Yapılan tahliller doğruysa, Türkiye'de mücadele kızışacaksa ve devrimci örgütler bu gidişle tutarlı davranırsa, bu öneri tutar. Önerinin tutması, ne kadar çok sayıda devrimci örgütün kabul ettiğine de bakmaz. Ortama uygun mudur, ona bakar yalnızca. Tahliller doğru değilse, Türkiye devrimci mücadelenin kızışacağı noktalara yürümeyecekse, o zaman bu öneri tutmaz. Tüm devrimci örgütler kabul etsinler, yine tutmaz. Ama öneriyi eleştirenlerin unuttuğu bir nokta var, *Türkiye tahlillerin dediği yönde yürümese Meclis önerisi tutmaz ama "savaşçı örgütlerin cephesi" önerisi de tutmaz*. O da, ülkemizde çok gördüğümüz gibi, adı cephe, kendisi oyun olur.

Demek ki, herşey geliyor şu noktada düğümleniyor: Ülke yığın mücadelesinin yükselceği bir dönemden geçiyorsa iki önerinin de tutmasının nesnel koşulları vardır. Ama Meclis önerisi, daha açılımlı, daha kapsamlı, devrimci mücadelenin bugünkü zaafını daha iyi çözücüdür. Ülke böyle bir dönemden geçmiyorsa, iki öneri de yalnızca bir temennidir. Meclis o zaman reformistlerin bir oyuncuğu olur, amacından uzaklaşır. Cephe de sen ben bizim oğlan, oyun olur. Her türlü devrimci örgütlenmenin başarısı, devrimci yığın hareketine bakar. Meclisin tutmayacağı bir ortamda cephe neden tutsun? Bu sorunun yanıtı yoktur.

**"DMM önerisi,
devrim mücadelemize
tarihsel bir katkıdır.**

Ama bir koşulla:

**Öneride kalırsa tarihsel katkı
olmaz. Ülke ortamı öneriden
yana çalışıyor deniyorsa,
öneriyi halka götürmek,
pratiğe sokmak
gerekir. Destekleyen örgüt
sayısına bakmadan. İşin canı
burada."**

TKP, ülkenin, tarihinde görmediği derinlik, yaygınlık ve şiddette bir mücadele döneminde olduğunu düşünüyor. Bunu 9.Kongre'den bu yana defalarca yazdık. Böyle bir ortamda karşı devrimci güçler, özel açıdan (örgütlülük, kadro, gereç, para vb..) çok daha güçlüdürler bugün. Dolayısıyla onlar saldırıyor, halk meşru müdafaadadır. Meclis önerisi, halkın mücadelesinin özel zaaflarını aşmanın yolunu gösteren bir öneridir.

Abartmadan söylüyorum, *DMM önerisi, devrim mücadelemize tarihsel bir katkıdır. Ama bir koşulla: Öneride kalırsa tarihsel katkı vb olmaz. Ülke ortamı öneriden yana çalışıyor*

deniyorsa, **öneriyi halka götürmek, pratiğe sokmak gerekiyor**. Destekleyen örgüt sayısına bakmadan. İşin canı burada. Şu kadar örgüt kabul etti, yapabiliriz, bu kadar örgüt kabul etmedi yapamayız, bunlarla bir ilgisi olmaması gerekir. Cephe ya da Meclis örgütlenmesinin seçilmiş örgütler eliyle tepeden kurulması (o bildiğimiz yolun) yerine, Sovyet tipinin önerilmesinin bir nedeni de, devrimci örgütlerin yaklaşım zaafalarını aşarak mücadeleyi bir üst düzeye çıkarmak idi. O zaman önerinin muhatabı asıl olarak devrimci örgütler değil, halkın kendisidir. Devrimci örgütlerin birliği önemlidir ama asıl olarak halkı getirerek devrimci örgütlerin önünü açmak. Öneri bu. Öyle ise, öneriyi tutarlı davranılırsa, öneri asıl sahibine götürülürse, o zaman tarihsel katkı olacaktır. Ve de o semtte, bu mahallede, şu fabrikada böyle örgütlenmeler çıkmaya başlasın, en çok karşı olan bile içine girecektir. Örgütlere bu öneriyi kabul ettirmenin de yolu halka gitmektir.

Meclis önerisi halka götürülürse, örgütlere angaje olmamış çok geniş kesimler onay verecektir. Öneriyi çok az örgüt kabul etti, hayatyeti olmayan, işlemeyen birşey ortaya çıkar denirse, *önerinin ruhuna ters* davranmış olunur. Öneri asıl olarak halkadır. Öneriyi dikkatli okursanız, tüm zorluklar o Meclisler içinde ve çevresinde biriken halkın dinamiği ile aşılabacaktır. O zaman bunu halka götürmek gerekir.

İstanbul'un bazı semtleri bir yana Türkiye henüz bu öneriyi tam hazır değildir. Olabilir ama bir süreçten konuşuyoruz. Süreç o yana ilerliyor. O zaman bunu halka ısrarla götürmek gerekir. Süreç olgunlaştığı ölçüde de tam gerçekleşir.

Avrupa'da ise durum farklıdır: Türkiye'de öneri asıl olarak halkadır ama Avrupa'da öneri yapılacak halk pratik olarak yoktur. Öneri Avrupa'da devrimci örgütlerden bu işi götürecektir sayıda kabul görmez ise, Avrupa'da Meclis kurulamaz. Avrupa'daki mücadeleler, örgütlü güçler eliyle yapılıyor. Ve onların sempatan çevreleri ile. Avrupa'da örgütler dışında bir devrimci eylem yoktur. Olursa da, Türkiye devriminin bir parçası olarak değil, söz konusu ülkenin sınıf mücadelesinin bir parçası olarak olabilir. Gazi direnişini örgütler değil, halk yaptı! Avrupa'da sesleneceğin bu anlamda halk yoktur. Bu nedenle, model asıl olarak Türkiye içindir. Avrupa'da ise devrimci örgütler kabul ederlerse işler. ○

Dünyanın ilk işçi devleti

PARİS KOMÜNÜ ÖNÜMÜZE IŞIK SAÇIYOR-3

Mustafa Kızıltepe

Komünün Kana Boğuluşu

Yetmişiki günlük Paris Komünü çok kısa bir zaman çatışmasız, savaşız yaşama olanağı bulabildi. Mart ayının bitimiyle birlikte, Versailles orduları saldırılarını giderek yoğunlaştırmaya başladılar. Çeşitli yönlerden incelendiğinde Komüncülerin eksik ve yanlışlarının olduğu herkesce biliniyor. Lenin'in dediği gibi hiç yanlış yapmamak sadece hiçbir şey yapmayanlara mahsus, oysa Komüncüler bu kadar kısa bir zaman içinde dünyanın en zor işlerini başarmayı hedeflemişler. En büyük zaaflarından biri de aşırı insancılıkları! Gerçekten de öyle. Bu iyi niyetlilik sonradan onlara çok pahalıya mal oluyor.

Şöyle örnekleyelim: Paris Komünü'nün ilan edildiği günlerde Thiers hükümetinin ve ona bağlı ordu birliklerinin Versailles'a kaçtığı daha önce belirtmiştik. O sıralarda ordu birliklerini oluşturan askerlerin toplam sayısı ellibine varmıyor bile! Oysa silahlanmış Paris halkından oluşan Ulusal Muhafızlar'ın gücü ise yüzelli binin üstünde. Gel gör ki, düşman arkadan vurulmaz deyip, Versailles'a kaçan ordu birliklerine ateş açmıyorlar!

Bir diğer örnek de, Paris'in meşhur Vendome Meydanı'nda bulunan, Napolyon tarafından yaptırılmış olan sütun-anıtı verebiliriz. Sütunun hemen tümü Napolyon'un başta Prusya olmak üzere, çeşitli ülkelerle yaptığı savaşlarda ele geçirdiği topların eritilerek dökümünden yapılmış. Komüncüler bu anıtın farklı ülkelerden insanların kardeşliği ilkesine ters düştüğünü, aksine şövenizm ve düşmanlık duyguları doğurduğunu öne sürerek onu yerle bir ediyorlar. Savaşla, şövenizmle ilgili olabilecek ne kadar anıt-heykel vs. varsa yerle bir etmeğe girişiyorlar. Komüncülerin bu tutumları çok yüce insancıl duygulara dayanıyor. Ancak bu güzel duygular, düşman kapıya dayanmışken, zaten yetersiz olan gücün acil olmayan işlerde kullanılmasına, dolayısıyla da düşmanın konumunun güçlenmesine yol açıyor.

Komünün Mali Sorunları

Üzerinde önemle durulması gereken bir diğer konu da Paris Komünü'nün genel olarak mali sorunlara ve özel olarak da Fransa Bankası'na karşı olan tutumudur. Marks'ın da o ünlü cümlesinde belirttiği gibi: "Anlaşılması en güç olan olgu, (Komüncülerin -M.K.) Fransa Bankası'nın kapısına kadar vardıklarında inanılmaz bir saygıyla önünde durup kalmalarıdır." Gerçekten, Komün'ün hem yaşayabilmesi, hem de burjuvaziyi mali yaptırımla dizegetirebilmesi için gerekli olan verimli bir mali idarenin yokluğu, onun varlığını tehlikeye atan başlıca etkenlerden biridir. Komün, 18 Mart'ta erki ele geçirip Paris belediye binası olan Hotel de Ville'e yerleşmesiyle birlikte otomatik olarak hem tüm Paris kentinin, hem de Seine bölgesinin mali idarecisi konumunda bulunuyordu. Tabii şimdi bütün bu sorumluluklara ek olarak yüzelli binin üstünde Ulusal Muhafızlar'ın ve de Versailles ordularına karşı girişilen askeri operasyonların finansmanı da ek olarak biniyordu.

Paris Komünü'nün atadığı Mali Komisyon Clement, Besleyi Regere, Jourde ve Varlin'dan oluşuyordu. Komisyon üyelerinin içinde ise Jourde, maliye bakanı görevini üstleniyordu. (Eugene Varlin, Paris Komün'ün efsanevi kahramanlarından biridir. Ciltleme işçisi olan Varlin aynı zamanda I. Enternasyonal'in de önde gelen militanlarından. 28 Mayıs günü hunharca katledildi. Yeri gelince daha uzun anlatacağız.) Atamanın yapıldığı gün olan 19 Mart'ta Jourde ve Varlin hiç vakit kaybetmeden Fransa Bankası'na geldiklerinde tüm ödentileri yapmak için ellerinde topu topu 5 milyon frank vardı. Bankanın kasaları kilitliydi. Yönetici ve kadrolar ise kendilerini başlarına gelebilecek en kötü duruma hazırlamışlardı. Versailles'e gitmeleri de mümkün değildi. 23 Mart'ta Fransa Bankası'nın müdürü Rould bir yolu bulup Versailles'a kaçınca, yerini yardımcısı Ploec aldı. Ploec, Komün'ün parasal alandaki cesaretsizliğinden ve beceriksizliğinden

yararlanmasını çok iyi becerdi! Şöyle ki, Paris Komün'ün Mali Komisyonu Ploec ile yaptığı görüşmelerin ardından bankayı tümünden ele geçirip, kendi kadrolarını yerleştireceği yerde burjuvazinin kadrolarına dokunmadı ve ilk ödeme olarak son derece cüzi bir miktarda finansman almakla yetindi. Oysa Komüncüler bankayı tümünden ele geçirseler Versailles'daki Thiers hükümetini son derece zor duruma sokmuş olacaktı. Ploec'un dediğine bakılırsa 25 Mart'ta Fransa Bankası'nın kasasında 243 milyon frank nakit vardı. Tüm altın ve mücevherler de hesaba katıldığında bu miktar 3 milyar franka varıyordu!

Paris Komün'ün 19 Mart-23 Mayıs tarihleri arasında Fransa Bankası'ndan aldığı toplam paranın tutarı yaklaşık 21 milyon frank. Oysa aynı süre içinde Fransa Bankası'nın Versailles'daki Thiers hükümetine yolladığı paranın tutarı ise 250 milyon frankın üstünde! Dolayısıyla Paris Komünü süresince Fransa Bankası'nın kimin hesabına çalıştığı gayet açık seçik ortada! Buradan da işçi sınıfının erki ele geçirdiğinde neden mutlaka devlet aygıtını parçalaması gerektiğine dair çok ciddi örnek karşımıza çıkıyor.

Öte yandan bütün bu yaptıkları yetmiyormuş gibi, Versailles hükümeti utanmadan Komün'ün Mali Komisyonu'nun hırsızlıkla suçlamaya kalkıştı. Oysa hiçbir zaman Paris Komün'ün mali yönetiminde yolsuzluk olduğuna dair somut bir kanıt öne sürülemedi. Yapılan tüm suçlamalar, dürüst çalışmayı kendine ilke edinenlere çamur atmaktan öteye gidemedi.

Komün'ün Askersel Planda Sorunları

Daha önce belirttiğimiz gibi, Paris Komünü 72 günlük ömrü süresince burjuvazinin saldırılarından yakasını kurtaramadı. Onunla sürekli boğuşmaktan, başka iş yapmaya fazlaca zaman ayıramadı. 30 Mart'ta, Komün ilan edileli henüz bir hafta olmuşken, Versailles orduları öncü birliklerini Versailles ile Paris arasında bulunan Courbevie adlı bölgeye Komüncülerin savunma hatlarını incelemek

üzere yolladılar. 2 Nisan'da saldırıya geçen Versailles orduları, hem topçu birliklerinin, hem de süvarilerin yoğun direnişiyle karşılaştılar. Ayrıca sayısal olarak da küçük olmaları onları geri çekilmeye mecbur kıldı. Ancak bu çatışmanın birkaç önemli özelliği var ki, daha sonra olacak olan olayların gelişimi hakkında önemli ipuçları vermektedir: 1. Versailles ordularının topçu birliklerinin askeri ve sivil hedefleri birbirinden ayırma gibi bir sorunu yoktu, her ikisi de potansiyel hedeflerdi. 2. Versailles ordularının, Komünçüleri savaşın bir ordu gibi değerlendirecek savaş kurallarını uygulama gibi bir sorunu da yoktu. Ellerine geçen tutsak Komünçüleri anında kurşuna diziyorlardı. 3. Komünçülerin askeri operasyonları yöneten kadrosuyla yürütme komisyonu arasında ciddi bir eşgüdüm eksikliği vardı. Paris Komünü'nün kızıl bayrağı altında savaşan Komünçülerin esir düştüklerinde savaş esiri gibi muamele görmemelerinin altında yatan temel neden, Thiers hükümetine bağlı burjuva ordularının onları gerçek bir sınıf düşmanı, ayaklanmış işçi sınıfı olarak görmesidir. Güya amansız düşman olarak nitelendirilen Prusya ordusunun tutsak askerlerine bile gerçek savaş esiri muamelesi yapan Versailles ordularının, kendi halkının bağrından kopan silahlı bir güç karşı böylesine acımasız ve hunhar olmasını, sınıfsal kinden başka birşeyle açıklamak olanaksızdır gerçekten. 3-4 Nisan tarihleri de Komün'ün yürüttüğü askeri operasyonlar açısından acılı günlerdir. Üç kanattan Versailles yönünde ilerlemek isteyen Komünçülerin önemli kayıpları oldu. İlk kanat Paris'in batısında bulunan Rueil ve Bougival üzerinden geçerek Versailles'a 6 km. kalana kadar yaklaştı. Bu kanadın askeri komutanı Komün'ün önde gelen simalarından Flourens idi. Geri çekilme sırasında düşmanın eline düşen Flourens bir jandarma yüzbaşı tarafından öldürüldü.

Eudes'in komutanlığı yaptığı ikinci kanat Paris'in güney batısında bulunan Meudon, Bas-Meudon ve Val-Fleury bölgelerini ele geçirdikten sonra kayıp vermeden düzenli bir biçimde geri çekilmesini başardı.

Üçüncü kanat ise Duval'in komutanlığında Paris'in güneyinden harekete geçti. Ancak burada Versailles ordularının güçlü direnişiyle karşılaşan Komünçüler, önemli kayıplar vererek geri çekilmek zorunda kaldılar. Bu arada Duval, Versailles ordularının eline geçti

ve kim olduğu kısa zamanda anlaşılınca derhal kurşuna dizildi. Flourens ve Duval'in öldürülmesiyle Paris Komünü iki günde, iki önde gelen askeri komutanını yitirmiş oldu. Ancak burada hemen belirtmek gerekir ki, bu yenilgiler Komün'ün askersel potansiyelini hiçbir şekilde tehlikeye atmış değillerdi. Şu açıkça ortaya çıkıyordu ki, genel olarak silahlar ve özel olarak da toplar gerektiği gibi kullanılmıyordu.

Komün'ün askeri konseyi de, Flourens ve Duval'in ölümünden sonra, haklı olarak askeri komutanlık görevinin yeniden belirlenmesi gerektiğinin altını çiziyordu. Gerçekten, önceden de sözünü ettiğimiz, Dombrowski ve La Cecilia gibi gerçek ve deneyimli askerler Komün'ün saflarında mevcuttu! Bu arada düşmanın cephesine de bir göz atacak olursak önemli gelişmelerin yaşandığını görürüz: Thiers hükümetinin temsilcileri Bismarck'la görüşüp Prusya ordularının esir tuttuğu 120.000 Fransız askerinin serbest bırakılmasının yollarını araştırmaya başladılar. Bismarck'ın ise bunun için öne sürdüğü koşul, Paris'in dışında bulunan yöre ve kentlerde Komün'le dayanışma eylemlerinin ezilme işinin Prusya ordularına bırakılmasıydı. Böylece oralari da kendi kontrolü altında tutmayı planlıyordu. Tabii o anda bütün derdi Paris'i tekrar ele geçirmek olan Thiers hükümeti için bu kolayca kabul edilebilir bir koşuld.

Gerçekten, Fransız burjuvazisi için esas önemli olan işçi sınıfının ve emekçi halkın ayaklanmasını bastırmak ve egemenliğini tekrar onlar üstünde kurmaktır. Bunun için de Paris halkının kana boğulmasının planları yapıyordu. Bismarck ve Thiers için işçi sınıfı, emekçiler, ortak ve ezeli düşmandı. Onların başını bir an önce ezme konusunda hem sınıfsal konuları nedeniyle anlaşılıyorlar, hem de askersel planda şimdilik birbirlerine ihtiyaçları olduğunu gayet iyi biliyorlardı. Aralarında yıllardır sürüp giden anlaşmazlıklar, kanlı savaşlar böylesi bir "tehlike" karşısında bir anda unutulup gidermişti. Ve Bismarck, Paris Komünü'nü kana boğmaları için, harp esiri olarak tuttuğu 120.000 civarındaki Fransız askerini kısa sürede serbest bıraktı. Bununla da kalmayıp 1870'de Fransız ordularıyla savaşırken Paris'i kuşatmak amacıyla yapılan ve tüm Paris'in kuzeyini, doğusunu ve de güneyini çevreleyen çelik duvarlara asker yığarak Komünçülerin buralardan sızmalarının giderek

olanaksız hale getirilmesine çalıştı. Thiers hükümetiyle yapılan anlaşmaya göre, yakalanan tüm Komünçüler doğrudan Versailles ordularının otoritesine teslim edilecekti. Bismarck'ın serbest bıraktığı Fransız askerlerine yoğun bir Komün düşmanlığı kampanyası yürüttü Thiers hükümeti, Komün'ün önderlerini dinsiz, moralsiz ve insanlıktan yoksun yaratıklar olarak tanııyor, askerlerin kinlerini ve katletme dürtülerini azdırmak için elinden geleni ardına koymuyorlardı. Bu anti-komünist propagandanın sonucu olarak Versailles ordularının saldırıları da giderek daha kanlı olmaya başladı. 17-18 Nisan tarihlerinde Paris'in batısındaki Asnières Bois-Colombes adlı banliyö semtleri Versailles'lilerin eline geçti. Aldıkları taze kanla sayıları 150.000'i bulan Versailles ordularına karşı Komünçüler artık giderek Seine nehrinin kuzeyinde ve kuzey doğusunda bulunan işçi mahallelerinde sıkı tutunabiliyorlardı. Versailles'lilerin askeri taktiklerini en iyi anlayan Komün lideri olarak Varşova ayaklanmasının önderlerinden olan Dombrowski anılır. Dombrowski, Versailles ordularıyla girilen çatışmalarda topçu birliklerinin oynadığı rolün yaşamsal önemini her fırsatta tekrarlamaktaydı. Ancak askeri operasyonlardan sorumlu komisyon ve onun önde gelen simalarından Cluseret bu konuda farklı düşünüyordu. Ortak bir tavır almak güç oluyordu.

Bu arada düşmanın cephesinde de 10 Mayıs'ta çok önemli bir gelişme oldu. Aynı gün Frankfurt anlaşmasını imzalayan Thiers hükümeti Almanya'yla yıllardır sürdürdüğü savaşı noktalyordu. Böylece tüm ordularını ve enerjisini Paris Komünü'ne öldürücü darbeyi vurmak için seferber edebilmesinin olanakları da doğmuş oluyordu. Versailles ordularının topları artık gece gündüz demeden Passy, Grenelle, Auteuil gibi Paris'in batı semtlerini amansızca bombalıyordu. Komünçülerin kaleleri olan işçi semtlerinden de bu bombardımanlara aynı şiddette karşılık veriliyordu. Ancak, her türlü ikmal eksiksiz yapılan ve Prusya ordularının da desteğini aşan 150.000 kişilik Fransız askerine komutanlık eden General Mac Mahon, silah, malzeme ve yiyecek yardımından tümüyle mahrum edilmiş ve çepeçevre çevrilmiş olan Paris Komünü'nün savaşçıların uzun süre direnemeyeceklerini biliyordu. Bu nedenle de ordusunu vakit geçirmeden son kanlı taarruzu hazırlıyordu. ○

RUSYA'DA DEVLET BAŞKANLIĞI SEÇİMLERİ

Geçtiğimiz Aralık ayında Rusya'da yapılan Duma seçimlerinde, komünistlerin oylarında büyük bir patlama olmasının ardından Yeltsin'in Haziran ayında yapılacak devlet başkanlığı seçimlerinde yeniden seçilme şansının çok zayıfladığı sonucuna varan dünya emperyalist sistemi ve özellikle onun önde gelen yöneticileri, Yeltsin'e tarihte eşi az görülmüş bir finansman yardımı ve destek kampanyasına giriştiler.

D.AKARLI

Uzun bir süredir dünya kamuoyunu yakından ilgilendiren Rusya devlet başkanlığı seçimleri 16 Haziran'da birinci tur ve 3 Temmuz'da da ikinci tur olmak üzere yapıldı. İlk turda toplam oyların %35'ini, ikinci turda ise %54'ünü alan Yeltsin, yeniden devlet başkanlığına seçildi. Her iki turda da seçimlere katılım oranı yüksek ve yapılan tahminlerin üstünde olup bölgeye %68-%70 arasında değişiyordu.

Kuşkusuz bu seçimlerin en ilgi çekici yanlarından biri, her iki turda da Yeltsin'e en yakın rakibin Rusya KP'si Genel Sekreteri Zyuganov olmasıydı. Uluslararası ajanslar ve sözlü-yazılı basın 'acaba komünistler seçim yoluyla iktidara gelecekler mi?' diye haftalardır çığırıp durdular. Ve tabii Yeltsin'in seçimleri kazanmasını da 'demokrasinin zaferi' olarak bağra bağra ilan ettiler.

Acaba kazın ayağı gerçekten öyle miydi? Seçimler gerçekten demokratiklik ilkesine uyularak mı gerçekleştirildi? Yazımızın amacı, bu sorulara yanıt aramak ve çıkarılabilecek derslerin de altını çizmek.

Şöyle ki, geçtiğimiz Aralık ayında Rusya'da yapılan Duma seçimlerinde komünistlerin oylarında büyük bir patlama olmasının ardından, Yeltsin'in Haziran ayında yapılacak devlet başkanlığı seçimlerinde yeniden seçilme şansının çok zayıfladığı sonucuna varan dünya emperyalist sistemi ve özellikle onun önde gelen yöneticileri, Yeltsin'e tarihte eşi az görülmüş bir finansman yardımı ve destek kampanyasına giriştiler. Seçim sonuçlarının kendi istedikleri yöndeki statükonun korunması yönünde olması için nereye kadar desteklerinin olabileceğini tüm dosta düşmana gösterdiler. Onları böylesi bir davranışa götüren temel dürtü, kuşkusuz sınır tanımaz anti-komünistlikleriydi. Adını komünist koyan bir siyasal formasyonun özüne, içeriğine bile bakmaya gereksinim duymadan, sırf adından dolayı otomatik olarak reddedilmesi ve temsilcinin seçilmemesi için de her türlü yol ve yöntemin mübah görülmesiydi.

Ülkemiz de dahil dünyanın neresinde olursa olsun, seçimler aracılığıyla da olsa iktidara el uzatmaya kalkan ve de uzaktan yakından

komünizmden esinlenen bir siyasal hareketi bekleyen güçlükleri açık etmesi açısından önemli bir ders olmuştur Rusya'daki devlet başkanlığı seçimleri. Şimdi bu seçim sonuçlarına nasıl ulaşıldığını daha iyi anlayabilmek için kısa bir tarihsel döküm yapalım.

Bilindiği gibi, geçtiğimiz yılın Aralık ayının 17'sinde Rusya'da Duma diye adlandırılan parlamentonun seçimleri yapıldı. Bu seçimlerde RKP gerçek bir oy patlaması yaratarak gerek Yeltsin ve Yavlinski gibi dünya emperyalizminin ağıttan tercihlerine, gerekse büyük Rus milliyetçiliğinin savunucusu Jirinovski gibi işçi sınıfı düşmanlarına ve onların siyasal emellerine ciddi bir darbe indirdi.

Rusya'da devlet başkanlığı seçimlerine konu altı ay kalmışken ülkenin içinde bulunduğu bu durum, Rusya'yı emperyalist düzenin içinde uygun bir yere çekip, orada ehliştirmek isteyen dünya emperyalist burjuvazisinin önde gelen temsilcilerini ciddi endişeye soktu. Yeltsin'in başkanlığını yaptığı devletin temsilcileri ve onların çevresinde her boydan ve soydan mafya örgütleriyle ülkenin elmas ve yakut gibi değerli taşlarından tutun da, nükleer silahların imalinde kullanılan hammaddelere kadar değerli ne varsa yurtdışına kaçırp elde ettikleri muazzam servetleri İsviçre bankalarındaki gizli hesaplara yatıran bu asalıklar için Duma'da oluşan yeni güçler dengesi ciddi tehlike işaretleri veriyordu. Evet, Zyuganov önderliğindeki RKP'nin savunduğu tezlerle Lenin'in önderliğindeki Bolşeviklerin savunduğu tezler arasında çoğu kez geceyle gündüz gibi fark vardı ama, yine de Zyuganov ve onunla bağlaşıklığa giren siyasal hareketlere güvenip aynı uğursuz işleri sürdürmeyi ummak sözkonusu olmazdı. O zaman ne yapılabilecek ve Yeltsin'in devlet başkanlığı seçimlerini kazanması sağlanacaktı.

Dünya emperyalizminin önde gelen güçlerinin bu altı aylık zaman zarfında Yeltsin'in seçimleri kazanması için yaptıkları yardımlar herkeşce bilinen gerçeklerdir. Bir kısmına ilerde değineceğiz. Ancak önce, ABD yönetiminin bu konuda nerelere kadar gidebileceğini göstermesi açısından *Time*

dergisinin 15 Temmuz tarihli sayısında kapak haberi olan, 'Yeltsin'i kurtarma operasyonu' başlığıyla yayımlanan yazıdaki verileri ele almakla başlayacağız. Biz Türkiyeli komünistlerin de iktidar savaşımızda ne gibi düşmanlarla karşılaşabileceğimizi ve hangi yöntemlerle boğuşmamız gerektiğinin ipuçlarını vermesi, yazıyı daha da ilginçleştiriyor. Burada hemen bir noktayı belirtmekte yarar var: Yazıda verilen haberin gerçek olduğuna inanıyoruz, daha doğrusu, *Time* dergisini 'Rusya Komünist Partisi'nin ajanı' diye suçlayacak bir aklievvelin çıkmasının olanaklı olmayacağını düşünüyoruz!..

Time dergisinin bildirdiğine göre, Aralık ayının Duma seçimleri hezimetinin ardından Yeltsin'in en yakın danışmanlarıyla sıkı ilişkide olan ve Amerika'da yaşayıp oradaki iş adamlarına Rusya'da yatırım yapmak konusunda danışmanlık yaparak köşeyi dönmüş Felix Braynin adlı bir Rus, vakit geçirmeden kolları sıvıyor. Yeltsin'in seçilmesiyle sonuçlanacak bir kampanyanın, ancak ve ancak bu tür işlerde uzmanlaşmış bir Amerikalı yönetiminde mümkün olabileceğine, Rusya'da tanıdığı üst düzeydeki kilit adamları inandırıyor. Yeltsin ve çevresi bu öneriye olumlu bakıyorlar. Ancak, gerekli Amerikalıların bulunmasını ve tüm temasların tam bir gizlilik içinde yapılmasını şart koşuyorlar.

Şubat ayının başında Kaliforniya'daki senatörlerle temas kuran Braynin, projesine onları da inandırmakta güçlük çekmiyor ve üç haftadan az bir zaman içinde dört tane Amerikalı uzman bu işe angaje oluyorlar. Her biri ya Clinton'un ya da Carter'in vs. falanca seçim kampanyasının yöneticiliğini yapmış son derece deneyimli elemanlar. ABD Devlet Başkanlığı Dairesi de bu ekibinin varlığından haberi, ancak bunu bir sır olarak saklıyor.

Braynin ve dört Amerikalı uzmandan oluşan ekip, 1 Mart'ta Moskova'ya geliyorlar ve Rusya Devlet Başkanlığı konuklarının ağırladığı, 24 saat silahlı muhafızların kontrolü altındaki President Oteli'ne yerleşiyorlar. Toplam dört aylık bir çalışma süresi öngörülmüyor. 250.000 dolar maaş

Saklatvala ve Palme Dutt yoldaşlar anıldı

Londra'da, komünist harekete değerli katkıları olan Hint asıllı Palme Dutt yoldaşın 100. doğum yıldönümü ve yine Hint asıllı, Britanya Komünist Partisi'nin liderlerinden değerli komünist Shapurji Saklatvala yoldaşın 50.yıldönümü nedeniyle bir toplantı yapıldı. Toplantıya Türkiyeli komünistlerin yanında bir çok ülkenin komünist hareketinden yoldaşlar da katıldı.

Hindistan Komünist Partisi (Marksist) genel sekreteri Harkisan Sing Surjeet yoldaş Hindistan'daki son gelişmelerde Hindistan'ın bağımsızlığını kazanmasından günümüze kadar aşağı yukarı sürekli hükümette kalan ancak son seçimlerde çoğunluk sağlayamayan Kongre Partisi hakkında bilgi verdi. Kongre Partisinin uzun yıllar hükümette kalarak, Hindistan'ın federal yapısını gittikçe merkezileştirdiğini, federatifliğin giderek lafta kaldığını ve bu arada tüm ülke çapında burjuva sınıfın palazlandığını anlattı.

Öte yandan, ülkede siyasi gericiğin

gittikçe güç kazandığının bir gerçek olduğunu belirtti. Ancak komünistlerin ülke çapındaki gücü, dincilerin hükümete gelmesine engel oldu. Komünistler ve İşçi Partilerinden toplam 54 milletvekili seçildi. Siyasal gericiğin karşıtı ve Komünistler kökten dinci Janata Partisi'ne karşı ortak bir minimum programda anlaşılabilir. Surjeet yoldaş günün en önemli sorunlarından biri olan Keşmir sorununa çözüm bulmak için girişimde bulunmak gerektiğini vurguladı.

Surjeet yoldaş, muhabirimizin bir sorusuna karşılık Türkiye ve Hindistan arasında büyük paralellikler olduğunu vurguladı. Her iki ülkenin de çok uluslu ülkeler olduğunu ve her iki ülkede de kökten dincilerin ezilen tabakaları kazanmaya çalıştığını belirtti. Ancak Hindistan'da sol güçlerin birlikteliği sonucunda kökten dincilerin gerilemeye başladığına dikkat çekti.

Gece yapılan anma toplantısı da başarılı oldu. Panelde pek çok komünist partisinden yoldaş vardı. Saklatvala yoldaşın kızı da panel üyeleri arasındaydı. O da anıları ile geceye

katkıda bulundu.

Türkiye Komünist Partisi adına konuşan yoldaşımız, Palme Dutt yoldaşın Hindistan ve İngiltere'deki sınıf mücadelesine ve uluslararası komünist hareketin gelişmesine önemli katkıları olduğunu belirtti. Palme Dutt'ın Komintern'deki çalışmaları ve özellikle de "Faşizm ve Sosyal Demokrasi" kitabıyla Türkiyeli komünistler arasında yakından tanındığını anlattı. Bugünlerde 50.ölüm yıldönümünde andığımız Britanya komünist partisi üyesi Hintli Saklatvala yoldaşın da proletarya enternasyonalizminin yılmaz savaşçılarından biri olduğunu belirterek, mezar taşında yazılan şu sözleri aktardı:

"İnsanlık kavgasında cesaretini kararlılığını sadece ölüm durdurabilirdi."

"Ölümü yalnız ve yalnız böylesi bir kararlılık yenilebilir."

Yoldaşımız Türkiye'deki sınıf mücadelesine değinerek cezaevlerindeki ölüm orucu ve Gazi'deki barikat direnişi hakkında bilgi verdi. Herkesi cezaevlerinde mücadeleyi ölüm pahasına yükselten devrimcilerle dayanışmaya çağırıldı.

veriliyor ve ayrıca sınırsız araç, gereç, yayın vs. ihtiyaç giderleri karşılanıyor.

Legal planda Yeltsin'in seçim kampanyasının başında, kızı Tatiana Dyachenko bulunuyor. Ancak pratikte Amerikalı danışmanların önerilerinin ve talimatlarının bir adım dışına çıkmıyor.

Yapılan ilk kamuoyu yoklamasının sonuçlarına göre Rusya'da halkın %60'ı Yeltsin'in, adının yolsuzluklara karıştığına, %65'i ise ülkenin ekonomisini yerle bir ettiğine inanıyor. O an seçimler yapılırsa Yeltsin'in alacağı oy oranı 511'i geçmiyor!... Bunun üzerine Amerikalı ekibin yaptığı ilk iş Yeltsin'e emperyalist ülkelerin finans kurumlarının seçimler için yolladığı astronomik miktardaki paralarla, memur ve işçilerin ve de özellikle emeklilerle ordu mensuplarının aylardır ödenmeyen maaşlarını, herbirine teker teker mektup yazarak ödetmek oluyor.

Her seçim kampanyası gezisinde Yeltsin ülke içine, yapılan dış yatırımlara oranla inanılmayacak derecede yüksek miktarlarda vadelerde bulunuyor. Stavropol'da bir kilisenin yapılması için 3 milyar ruble, Zelenograd'daki elektronik fabrikası için 65 milyar ruble, Vorkuta'daki maden işçilerine 135 milyar ruble, hesabın kitabın ucunu tutabilene aşkolsun!.. Paralar su gibi akıyor, yeter ki Yeltsin seçilsin de ülkedeki talan statükosu korunsun.. Oysa gelin görün ki 1996'da Rusya'da yapılan toplam yatırım 2.8 milyar dolar, bu miktar Macaristan'a yapılan yatırımın yarısı ve Çin Halk Cumhuriyeti'ne yapılan dış yatırımına ise %8'i bile değil! Devlet ise girtlağına kadar borç içindeyken, kasaları tam takirken ve memuruna, emeklisine aylarca maaş verilemezken bunlar yapıyor.

Amerikalı danışmanların aldığı ikinci karar, Yeltsin açısından olumsuz istatistiklerin resmi açıklamasını durdurmak, onun yerine Yeltsin'i Zyuganov'la neredeyse başbaşaymış gibi gösteren sahte istatistikleri yayımlamak oluyor.

Zaten tüm televizyon kanallarını elinde tutan Yeltsin yönetimi, bunları kendi kampanyası için gece gündüz kullanıyor. Zyuganov ve diğer muhalefet önderlerinin

böyle bir olanakları yok. Amerikalı ekibin aldığı üçüncü önlem ise, televizyon aracılığıyla son derece ilkel bir anti-komünizm propagandası yürütmek oluyor. Sovyetler Birliği'nin savaş ve yokluk yıllarından kalma yoksulluk görüntüleri insanlara gösterilerek, 'Yeltsin belki iyi değil ama, onu seçmezseniz kabus dolu eski günler gelirdi!' mesajı verilmek isteniyor.

Oysa herkesce bilinen bir gerçektir var ki, o da, bir avuç insanın dışında bugün Rusya halkı gerçekten açlık ve yoklukla karşı karşıyadır. Kendi anti-propagandalarını yapacak çok daha çarpıcı görüntüleri bugün her sokak başında bulmak ne yazık ki mümkündür.

Burada belirtilmesi gereken bir diğer önemli konu da, televizyonda yapılması uzun zamandır beklenen, Yeltsin-Zyuganov açık oturumu. Amerikalı danışmanlar ne yapıp edip

Komünistlerin seçimleri kullanarak programlarını geniş emekçi yığınlara duyurmaktan başka bir beklentileri yoktur, çünkü dünyada

hiçbir burjuva sınıfı mezar kazıcısına bile bile, göre göre mezarını kazdırmaya izin vermeyecektir.

televizyonda milyonlarca insanın önünde böyle bir tartışmanın yapılmasını engelliyorlar. *Time* dergisinden öğreniyoruz ki, Zyuganov karşısında Yeltsin'in böyle bir açık oturumda bir şansının olmadığını Amerikalılar ta başından beri biliyorlar ve o yüzden istemiyorlar!

Böylesi yoğun tek taraflı bir enformasyon ve seçim propagandasının sonunda ilk turda Yeltsin toplam oyların ancak %35'ini toplayabilirdi. Aslında tüm bu olanaklara rağmen hiç de başarılı bir sonuçtan söz edemeyiz.

Seçimlerin ilk turunda sürprizi 515 oy olan general Lebed yaptı. Tabii Yeltsin'in yaptığı ilk iş, ikinci turda seçime şansını yükseltmek için Lebed'i yanına çekmek oldu. Bunun karşılığında Lebed'e tam olarak neler verildi, neler vad edildi, bilemiyoruz. Ancak bilinen birşey varsa o da, Lebed'in yerine Ulusal Savunma Konseyi'nin başına, genel kurmay başkanı Pavel Grachev'in getirilmesi ve kendi danışmanlarını istediği gibi yerleştirmesi için açık kart verilmesiydi. Böylece yıllardır Yeltsin'e en sadık danışmanlıkları yapmış olan kadrolar ise bir gecede eski gömlek gibi değiştirilmişlerdi.

Amerikalı uzmanların Yeltsin'e oynamasını önerdiği Lebed kartı etkisini gösterdi ve ikinci turda Yeltsin 553 oyla yeniden devlet başkanı seçildi.

Bu seçimlerde Türkiyeli komünistlerin tavri kayıtsız koşulsuz Zyuganov'un desteklenmesi olmazdı, çünkü savunduğu platform gerçekten Leninci, işçi sınıfının gerçek çıkarlarını savunmaktan çok uzaktı. Rusya'yı bugünkü haline getiren sınıf uzlaşmacısı siyaseti sürdürmekte kararlı bir temsilci olmaktan öteye gidemedi. Ancak bizce önemli olan, halkın Zyuganov'dan çok komünizme böylesi bir yığınsallıkla oy vermesiydi. Herhalde Lenin ve Bolşevikler böyle bir destek alsalar dünyayı altüst ederlerdi! %40 seçmenin seçimi, komünizme oluyor, bu, tüm liberal politikaların kısa zamanda iflas edeceğinin habercisidir. Ancak, gerçek sınıf örgütüne kavuşmadan da bu karşı-devrimci dalgayı parçalayıp düzlüğe çıkmak hayaldir.

Son değinilmesi gereken bir nokta da burjuvazice demokratinin bir denek taşı gibi gösterdiği, seçimlerin içeriğinin nasıl boşaltıldığı, herşeyin ne kadar biçimselleştirildiği. Komünistlerin seçimleri kullanarak programlarını geniş emekçi yığınlara duyurmaktan başka bir beklentileri yoktur, çünkü dünyada hiçbir burjuva sınıfı mezar kazıcısına bile bile, göre göre mezarını kazdırmaya izin vermeyecektir. Son söz seçim sandıklarının başından çok, sokaklarda, barikatlarda söylenecektir. ○

ANAHTAR

(...)İşçi Temsilcileri Sovyeti mi, yoksa Parti mi? Sorunun bu şekilde konusu yanlıştır. Karar kesinlikle şöyle olmalıdır: Hem İşçi Temsilcileri Sovyeti, hem parti. Tek ve oldukça önemli bir soru, Sovyet'in görevleriyle Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin görevlerinin nasıl ayrılacağı ve nasıl birleştirileceğidir.

Sovyet'in herhangi bir partiye tümüyle bağlanmasını önermek doğru olmayacaktır...

İşçi Temsilcileri Sovyeti genel grev sırasında, grevle bağlı olarak ve o amaçlar içinde doğdu. Grevi yöneten ve utkuya ulaştıran kimdi? Tüm proletarya, bunlar arasında Sosyal Demokrat olmayan işçiler de vardı. Bereket ki bunlar azınlıkta idiler. Grevin amaçları ne idi? Bunlar hem ekonomik, hem siyasi amaçlardı. Ekonomik amaçlar, tüm proletaryayı, bütün işçileri, yalnızca ücretli işçiyi değil, hatta kısmen emekçi halkı ilgilendiriyordu. Siyasi amaçlar, tüm Rusya halklarını ilgilendiriyordu. Bu amaçlar tüm Rusya halklarını otokrasinin boyunduruğundan, haksız kalınlardan, haksız konumdan ve polis zulmünden kurtarmaktı.

Daha ilerleyelim. Proletarya ekonomik savaşımı sürdürmeli midir? Mutlaka. Bu konuda Sosyal Demokratlar arasında bir anlaşmazlık yoktur. Olamaz da. Bu savaşım yalnızca Sosyal Demokratlar tarafından ve yalnızca Sosyal Demokrat bayrak altında mı yürütülmelidir? Öyle olduğunu sanmıyorum. Sendikaların bileşimini, sendikalarda ve ekonomik savaşımında yer alacaklarının bileşimini Sosyal Demokrat Parti üyeleri ile sınırlamak doğru değildir. Bana öyle görünüyordu ki, İşçi Temsilcileri Sovyeti tüm meslekleri temsil eden bir örgüt olarak tüm endüstri kollarından, mesleklerden temsilcileri ve memurları, hizmetçileri, tarım emekçilerini vb. kapsamaya çalışmalıdır. Sovyet, tüm emekçi halkın daha iyi bir yaşama ulaşması için ortak amaçlar çerçevesinde savaşabilecek ve savaşmayı isteyen herkesi, ufak da olsa siyasi bir dürüstlük taşıyan herkesi, Karayüzler hariç herkesi içine almalıdır.

Sosyal Demokratlara gelince, biz, en önce tüm parti örgütlerimizin sendikalarda olabildiğince çok temsil edilmesi için, ikincisi görüşlerine bakmaksızın proleter kardeşlerimizle ortak olarak verdiğimiz savaşımın tek doğru ve tutarlı proleter dünya görüşü olan *Marksizmin* yorulmak bilmeden sağlam bir savunusu için yararlanma yolunda elimizden gelen herşeyi yapacağız. Marksizmi yaymak, onun propagandası ve ajitasyonu görevini yürütmek için Rus Sosyal

Bu sayımızda, Lenin'in Sovyetler üzerine görüşlerini aktaran, 1905'de yazdığı bir yazıdan (c.10, s.17) bölümler alarak derlenmiş olan İşçinin Sesi'nin 24 Mart 1980'de yayınlanmış anahtarı yayınlıyoruz. Lenin, bu görüşlerini sonraki yıllarda daha da geliştirmiştir. Bunu ve Rusya'nın o günkü özgül koşullarını dikkate alarak okumalıyız. 1980 öncesi durumdan daha derin bir şekilde, ülke çapında ayaklanmaya giden patlayıcı ortam ve bu sayımızda yayınlanan R.Yürükoğlu yoldaşın *Demokratik Muhalefet Meclisleri ve TKP* başlık yazısı dikkate alındığında, metin, Türkiye devrim hareketine son derece ışık tutucudur.

Sovyetler üzerine

Demokrat İşçi Partisi'ni tam anlamda bağımsız, sınıf bilinçli proletaryanın tutarlı ve ilkesel sınıf partisini, tüm olanaklarımızla koruyup, güçlendirecek ve genişleteceğiz.

Sorunun ekonomik savaşımı ilgilendiren bu yönü görece olarak basittir ve özel olarak bir anlaşmazlığa zorlukla meydan verir. Fakat siyasi savaş ve siyasi önderliğe ilişkin öteki yönü ayrı bir sorundur. Ancak sanıyorum ki bu yönüyle de İşçi Temsilcileri Sovyeti'nin Sosyal Demokrat programı kabul etmesi ve Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ne katılması gerektiği yönünde bir istem ileri sürmek doğru değildir. Bana öyle geliyor ki, siyasi savaşımı yönetmek için hem Sovyet, hem parti eşit derecede kesinlikle gereklidir.

(...) Siyasi olarak İşçi Temsilcileri Sovyeti, geçici devrim hükümetinin tohumu olarak anlaşılmalıdır. Sanıyorum ki kendisini olabildiğince tüm Rusya'nın geçici devrim hükümeti olarak tanıtmalı, ya da geçici bir devrim hükümeti (ki bu başka bir biçimde fakat aynı hesaba gelir) kurmalıdır.

Siyasi savaş öyle bir gelişme aşamasına ulaştı ki, bu aşamada devrim ve karşı-devrim güçleri aşağı yukarı dengededir. Çar hükümeti devrimi bastırmak için daha şimdiden güçsüz, devrim ise

henüz Karayüzler hükümetini silip süpürecek denli güçlü değildir. Çarlığın çürümesi tamamlandı. Fakat canlı canlı çürüdükçe, Rusya'yı kokuşmasının zehiri ile kirletiyor. Çarlığın ve karşı-devrimci güçlerin çürümesi karşısında en ufak bir gecikmeye meydan vermeden, devrimci güçleri mutlaka örgütlemek gereklidir. Bu örgütlenme, özellikle son dönemlerde çok büyük bir ilerleme kaydetti. Bu ilerlemenin açık örnekleri şunlardır: Devrimci bir ordunun müfrezeleri (savunma ekipleri, vb.) biçimleniyor, proletaryanın Sosyal Demokrat yığın örgütleri hızla gelişiyor, devrimci köylülük, köylü komiteleri kuruyor. Kendileri için yorucu ve zor fakat özgürlük ve sosyalizm için doğru ve parlak bir yol döşeyen denizci ve asker giysileri içinde proleter kardeşlerimiz ilk özgür toplantılarını yapıyorlar.

Şimdi eksikimiz, tüm gerçek devrimci güçlerin, şu anda devrimci bir biçimde çalışan tüm güçlerin birleştirilmesidir. Eksikimiz Rusya çapında siyasi bir merkez, gücünü halk içindeki derin köklerinden alan taze ve canlı bir merkezin, yığınların kesin güvenini kazanmış, yorulmak nedir bilmez devrimci bir enerjiyle dolu örgütlü, devrimci ve sosyalist partilerle yakından bağlı bir merkezin yokluğudur. Böyle bir

merkez yalnızca, siyasi grevi başarıyla sonuçlandıran şu anda silahlı bir halk ayaklanması örgütleyen, Rusya için yarı yarıya özgürlük kazanmış ve tam özgürlüğü de kazanacak olan devrimci proletarya tarafından kurulabilir.

Şöyle bir soru sorulabilir: Neden İşçi Temsilcileri Sovyeti böyle bir merkezin tohumu olmasın? Sovyet için yalnızca Sosyal Demokratlar yok diye mi? Fakat bu bir olumsuz değil, bir kazançtır. Her zaman Sosyal Demokratlarla devrimci burjuva demokratlarının, militan bir bağlaşıklık kurmasından söz etmekteyiz. Biz bundan söz ederken, işçiler bunu gerçekten yaşama geçirdiler. Onların böyle birşeyi gerçekleştirmeleri çok büyük birşeydir. Novaya Zhizn'de, Sosyalist Devrimci Partisi'nden bir işçi yoldaşın Sovyetin partilerden birine katılmasını protesto eden mektubunu okuduğu zaman, bu işçi yoldaşların birçok pratik konuda doğru söylediklerini düşünmekten kendimi alamadım. Elbette bizim görüşlerimizin onlardan farklı olduğu, Sosyal Demokratlarla Sosyalist Devrimcilerin birleşmesinin söz konusu edilemeyeceği açıktır. Zaten böyle bir öneri yoktur. Biz Sosyalist Devrimci görüşleri paylaşan, yine de proletarya safalarında savaşan işçilerin tutarsız olduğuna içtenlikle inanıyoruz çünkü bir yandan gerçek bir proleter davayı savunuyorlar, öte yandan proleter olmayan görüşler taşıyorlar. İdeolojik açıdan büyük bir kararlılıkla onların tutarsızlığına karşı savaşmalıyız. Fakat böyle yaparken, herkes tarafından kabul edilen ve tüm dürüst insanları biraraya getiren devrimci davanın, can alıcı, yakıcı, yaşayan davanın zarar görmemesine dikkat etmeliyiz. Biz bugün de Sosyalist Devrimcilerin görüşlerinin sosyalist değil, devrimci-demokrat olduğunu düşünüyoruz. Fakat partinin bağımsızlığını koruyarak, militan amaçlar uğrunda birlikte ilerlemeliyiz. Sovyet militan bir örgüt olmalıdır. Devrime kendisini adanmış, dürüst devrimci demokratları, demokratik bir devrimi yürüttüğümüz şu sırada safalarımızdan uzaklaştırmak saçmadır, akılsızlıktır. Onların tutarsızlığının üstesinden gelmek, hiç güç olmayacaktır. Bizim görüşlerimizi tarih onaylıyor, her adımda yaşam tarafından onaylanıyor.

Bence İşçi temsilcileri Sovyeti, siyasi önderlik sağlayan devrimci bir merkez olarak, çok geniş bir örgüt değildir, tersine çok dardır. Sovyet kendini geçici devrim hükümeti olarak ilan etmelidir ya da böyle bir hükümeti oluşturmalıdır ve tüm olanaklarla

bu amaç için, yalnızca işçilerden değil, ilkin, her yerde özgürlük arayan denizci ve askerlerden; ikincisi, devrimci köylülere; üçüncüsü, devrimci burjuva aydınlarından yeni temsilcilerin Sovyete katılımını sağlamalıdır. Sovyet. geçici devrimi hükümeti için güçlü bir çekirdek seçmeli ve bu çekirdeği tüm devrimci partilerin ve tüm devrimci demokratların (elbette, yalnızca devrimci, liberal değil) temsilcileri ile pekiştirmelidir. Biz böyle geniş ve karışık bir bileşimden korkmuyoruz. Çünkü proleterya ve köylülük birleşmez ve Sosyal Demokratlar Devrimci Demokratlar savaştan bir bağlaşıklık oluşturamazlarsa büyük Rus devrimi tümüyle başarıya ulaşamaz. Net bir biçimde belirlenmiş güncel, sosyalist proleteryanın en önde gelen çıkarları, temel çıkarları ve sonul amaçları bağımsız, tutarlı ve ilkesel Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi tarafından sağlamca el üstünde tutulacaktır. Görevini yerine getirecek olan bu bağlaşıklık, geçici bağlaşıklık olacaktır.

Eğer bileşim geniş ve karışık olursa, siyasal önderliği yürütecek denli birleşmiş ve sağlam bir merkez kurmanın oldukça güç olacağı şeklinde bir itiraz yükseltilebilir. Bunu bir soruyla yanıtlayacağım. Ekim devriminin dersleri nedir? Grev komitesi gerçekte, genel olarak onaylanan bir merkez, gerçek bir hükümet olduğunu ispatlamadı mı? Komite, sendikaların ve "Sendikalar Birliği"nin gerçekte devrimci olan ve proleteryanı özgürlük için amansız savaşında gerçekten destekleyen kesiminin temsilcilerini saflarına ikircimsiz kabul etmeyecek miydi? Gerekli olan şudur: Geçici devrim hükümetinin ana, katıksız proleterya gövdesi sağlam olmalıdır ve bunun için işçi, denizci, asker ve köylü

temsilcisine karşılık, devrimci aydınların dermeklerinden onlarca temsilci olmalıdır. Proleterlerin, kısa sürede pratikte uygun bir organ oluşturacağına inanıyorum.

Böyle bir hükümetin devrimin etkisini sağlayacak denli tam, tüm şerhlerden, belirsizlikten, sahtekarlıktan arınmış, savaştan bir bağlaşıklık olanaklı kılacak denli geniş bir program öne sürmesinin oldukça güç olduğu şeklinde bir itiraz yükseltebilir. Buna şöyle yanıt vereceğim: Böyle bir programı tamamiyle yaşamın kendisi öne sürmüştür. Bu kesinlikle, tüm sınıfların ve nüfusun Ortodoks papazları bile içeren kesimlerinin siyasal bilinçli unsurları tarafından kabul ediliyor. Çarın son derece ikiye bölünmüş söz verdiği siyasal özgürlüğün tam anlamıyla gerçekleşmesi programında en önde yer almaktadır. Söz, düşünce, toplantı, yayın, dernek kurma ve grev özgürlüğünü kısıtlayan tüm yasaların kaldırılması, bu bağımsızlıkları sınırlayan tüm kurumların yıkılması acil ve yaşamsal görevler olmalıdır. Tüm bu haklar sağlanmalı ve gerçekte pratikte gerçekleştirilmelidir. Program, özgür ve silahlı halkın desteğini sağlayacak, Rusya'da yeni bir düzen kurmak için tam yetkisi ve gücü olan ulusal bir anayasa meclisinin toplanmasını sağlamalıdır. Halkın silahlanması sağlanmalıdır.

Halk silahlanmasının gereği herkes tarafından kavranıyor. Geriye yapılacak şu kalıyor: başlanmış olan ve her yerde sürdürülen çalışmayı birleştirmek ve tamamlamak. Geçici devrim hükümetinin programı, aynı zamanda, Çarlık canavarı tarafından ezilen milliyetlere gerçek ve tam bir özgürlüğün derhal verilmesini sağlamalıdır. Proleterya görev başında. Kahraman Polonya'nın yeniden ezilmesine izin vermeyecektir. Bizzat kendisi eyleme geçecek, hem özgür bir Rusya, hem de

özgür bir Polonya için yalnızca barışçıl grevler yoluyla değil, fakat silahlı gücüyle de savaşacaktır. Program, işçilerin şu anda 'el koydukları' 8 saatlik işgünü ve kapitalist sömürüyü gemleyecek diğer acil önlemleri sağlamalıdır. Sonuncusu, program tüm toprakların köylülere devredilmesini, köylülüğün tüm toprakları ele geçirmek için yürüttüğü her devrimci önlem desteklenmesini ve şu anda kendiliğinden biçimlenmeye başlayan devrimci köylü komitelerinin her yerde kurulmasını mutlaka içermelidir.

Bu programın güncel niteliğini ve pratik zorunluluğunu ancak Karayüzler ve Karayüz hükümet yadsıyabilir. Gerçekte burjuva liberaller bile teoride onu kabul etmeye yanaşıyorlar. Ama biz, programı devrimci halk güçlerinin yardımı ile pratiğe koymalıyız. Bunu başarmak için, bu güçleri, geçici devrim hükümetini ilan eden proleterya yoluyla mümkün olduğunca hızla birleştirmeliyiz. Doğru, yalnızca silahlı bir ayaklanma gerçekte böyle bir hükümetin temelini atabilir. Fakat tasarlayan hükümet, gerçekte bu büyüyen ve olgunlaşan ayaklanmanın organı olacaktır. Silahlı ayaklanma herkes için açık boyutlara ulaşmadan, boyutları, deyim yerindeyse, herkes için elle tutulur bir gerçek haline gelmeden, devrimci bir hükümetin biçimlenmesi pratikte önerilemezdi. Fakat şimdi, bu ayaklanmayı siyasal olarak birleştirmenin, örgütlemenin ona açık bir program kazandırmanın, şu anda kalabalıklaşan ve gücü hızla büyüyen devrimci ordunun tüm müfrezelerini, bu yeni, gerçekte özgür ve gerçek bir halk hükümetinin araçlarına ve dayanağına dönüştürmenin tam zamanıdır. Savaş olası, ayaklanma kaçınılmaz ve kesin çarpışma çok yakındır.

Bizim için şimdi şunlar açıktır:

Devrimci halk arasında bu büyük görevi başarabilecek yetenekte, kendini devrime tümüyle adanmış ve en önemlisi hala yorulmak bilmez, tükenmez enerjiyle dolu insanlar bulunabilir, bu davayı destekleyecek devrimci bir ordunun öğeleri vardır. Yeni hükümet, ölmekte olan polis devleti Rusya'ya kararlı bir savaş açtığı zaman, toplumun her kesiminden dürüst, uyanık ve siyasal bilinç taşıyan herkes Çarlıktan tamamiyle yüz çevirecektir.

(...)Bizim programımız uzun süredir tüm halk tarafından öne sürülmüştür. Bu amaçlarımız uğruna Karayüz hükümetine savaş açıyoruz. Tarafımızdan düşünülen bir takım buluşlarla halkı aldatmıyoruz. Biz yalnızca, herkesce genel olarak ve tümüyle kabul edilen, Rusya'da artık onsuz yaşamının imkansız olduğu amaçları gerçekleştirecek girişimi başlatıyoruz. Kendimizi devrimci halktan koparmıyoruz, fakat her adımı ve aldığımız her kararı onların yargısına sunuyoruz. Bütününü ve yalnızca emekçi halkın kendisinin özel girişimine güveniyoruz. Özgürlük için, halkın temel haklarını, temel ihtiyaçlarını karşılayan programımız için savaşmaya istekli toplumun her gurubundan temsilcileri saflarımıza çağırıyoruz...

(...)Devrimci hükümetin arkasında sıraya girin, hiçbir vergi ödemeyin. Tüm enerjinizi özgür halkın milis güçlerini silahlandırmaya ve örgütlemeye yöneltin. Rusya yalnızca devrimci halkın Karayüz hükümetinin güçlerine üstün geldiğinde gerçek özgürlüğünü kazanacaktır. İç savaşta tarafsızlar olmaz. Beyaz bayraklı parti salt korkakça bir ikiyüzlülüktür. Kim savaştan kaçarsa, Karayüz hükümetinin destekçisidir. Devrim için savaşmayan devrime karşıdır. Devrimci olmayan Karayüzlerden biridir.

"Sosyalizmin Çözülüşü Üzerine Üç Makale" kitabı Rusçaya çevrildi

Rıza Yürükoğlu yoldaşın, "Sosyalizmin Çözülüşü Üzerine Üç Makale" adlı kitabı, Rusya Komünistleri Partisi (RKP) Teorik Komisyonu'nun girişimiyle ve Rusyalı komünistlerin ortak çalışmalarını sonucu Rusça olarak yayınlandı. Nika Soyuz Yayınevi'nin Haziran 1996'da sunduğu kitabın redaktörlüğünü yapan E.H. Paşintsev yoldaş aynı zamanda kitabına bir önsöz yazdı.

Kitabın Rusçaya çevirisini M.H. Magnitskova yoldaş yaptı. Başına "yazar hakkında" diye bir bölüm koyularak R. Yürükoğlu yoldaş hakkında detaylı bilgi verdikleri kitabın, sonsözünü Sovyetler Birliği

Komünist Partisi başkanı A.A. Prigarin yoldaş yazmış bulunmaktadır. Kitap, Rusya Komünistleri Partisi (Genel Sekreteri Kruçkof)'nin örgütsel ve mali katkılarıyla yayınlandı.

Prigarin yoldaşın önsözünde de belirttiği gibi, "Bu çalışma, Türkiyeli ve Rusyalı komünistler arasındaki işbirliğinin güzel bir örneğidir. Dahası, Rusya'nın komünist saflarındaki karşılıklı anlayışı ve işbirliğini de geliştirmeye yardımcı olacaktır". Kitabın basılmasındaki Rusyalı komünistlerin gösterdikleri ortak çalışma, bu değerlendirmenin de somut bir ifadesi olmuştur.

TÜZÜK PARTİNİN ANAYASASIDIR

Tüzük maddelerini anla, niyetli bir şekilde uygula, yıkılmaz bir güç ol.

Partimiz tüzüğü kavrayan yoldaşların ellerinde yükselecektir

Tüm yoldaşlar, parti yaşamındaki örnekleri, kesinlikle küşümsemeyen küçük-büyük, önemli-önemsiz demeden, bir cümle de olsa merkez organa göndermelidirler. Partimizde tüzük uygulamasını ciddiye alır uygularsak, partimiz çok yol alacaktır. Çalışmalarımız sistemleşecek, disiplin gelişecek, kişilerin niyetleri değil, kolektifin anlayışı önde olacaktır.

Tüzükteki her maddenin canalcı önemi olduğunu söylemiş, tüzük maddelerini açan yazıları merkez organa yazmaya başlamıştık. Buna devam edeceğiz. Ayrıca yoldaşlarımız da parti yaşamlarının çeşitli çalışmalarında tüzükteki maddelerin, zengin parti deneyimlerinden çıktığını, tüzük maddelerine ne kadar dikkat edilmesi gerektiğini görmekteyiz.

Tüm yoldaşlar, parti yaşamındaki örnekleri, kesinlikle küşümsemeyen küçük-büyük, önemli-önemsiz demeden, bir cümle de olsa merkez organa göndermelidirler. Partimizde tüzük uygulamasını ciddiye alır uygularsak, partimiz çok yol alacaktır. Çalışmalarımız sistemleşecek, disiplin gelişecek, kişilerin niyetleri değil, kolektifin anlayışı önde olacaktır.

Tüzüğün düzgün işlemesi, kişisel çekişmelerin yordduğu bir parti yerine, sürekli yeni atılımlar peşinde koşan partiyi yükseltecektir. Düzeyi yüksek, niyetliliği öne çıkaran, olgun, ne yaptığını bilen bir üyelik anlayışı gelişmiş olacaktır. Onun için partimizde nitelikli bir çalışma tüzük maddelerinin uygulanması ile yakından ilgilidir. Yoldaşlarımızdan bu konuyu işleyici ve parti çalışmasında yardımcı olması için geliştirici örneklerini merkez organa yollamalarını bekliyoruz.

Bu yazımızda birbirini yakından ilgilendiren iki tüzük maddesini, çalışmalarımızda gördüğümüz aksaklıklar temelinde işlemeye çalışacağız.

Çalışmalarımızın başarıya ulaşmasında militan çalışmanın yanında, militan çalışmanın altını dolduran disiplin ve metodun önemi çok büyüktür. Parti çalışmalarımızda bize yol gösteren sistem, disiplin ve düzenin çerçevesini çizen tüzük maddelerine bakalım:

Gereğe

'Komünist partisinin düzgün ve kolektif çalışan bir örgüt olması için her düzeyde organların her koşulda işlemesi, toplantılarını yapması zorunludur.' (TKP Tüzüğü, Gereğe, sayfa:12)

17.madde: Temel örgüt, Hücre:

'Hücreler, partinin temel örgütleridir. Çalışma ve yerleşim esasına göre kurulacak hücrelerin yanısıra, parti yönetim organları parti çalışmasını yürütmek için gerekli gördükleri her alanda kendilerine bağlı hücreler kurabilir.' (TKP Tüzüğü, sayfa:24)

Eksiklerimizi, hatalarımızı komüniste yakışır bir şekilde ortaya dökersek, çalışmalarımızın verimli gitmesine de o kadar yardımcı oluruz. Açık söylersek, partimizin de

bazı bölgelerde büyümemesinin bu iki maddenin düzgün işletilmemesiyle yakından ilgisi vardır.

Yukardaki maddeler üzerinden gitmeye devam edelim. Temel çalışma hücre deniyor, hücreleri de işlevlendiriyor, çalışma, yerleşim ve özel durumlara göre de kurulabilir diyor. Gereğe bölümünde de bu çalışmaya daha kuvvetli bir anlam katılıyor.

Komünist partisinin düzgün kolektif bir örgüt olması için, organların her koşulda işlemesi ve toplantılarını yapması zorunludur, diyor.

Herşeyden önce kuru lafla, gösterişle iyi hiçbir işin olmayacağını altını tekrar tekrar çizmek gerekir. Niyetli olacağız. Yapacağımız işi niyetli, adam gibi, bolşevige yakışır şekilde yapacağız.

Bir anıyı aktaralım. Lenin'in yanına Rusya'dan bir aydın geliyor. Gösterişli bir aydın. Lenin'le oturup konuşuyor. Adam attıkça atıyor. Söz dönüp dolaşır sadede geliyor.

Lenin, bu kadar çok çalışma, yüzlerce hücreyle olması lazım diyor ve sormaya başlıyor. 'Yoldaş kaç tane fabrika hücre var?', 'Bir tane'. 'Sekreteri kim?', 'Ben'. 'Güzel, kaç tane semt hücre var?', 'Bir tane'. 'Sekreteri kim?', 'Ben'. 'Güzel, kaç tane gençlik hücre var?', 'Bir tane'. 'Güzel, kaç tane köy hücre var?', 'Bir tane'. 'Sekreteri kim?', 'Ben'. Ve Lenin devam ediyor; 'Güzel, güzel de nasıl güzel, bizim orada hiçbir çalışmamız yok. Hemen örgütlenmeye başlayalım.

Ne kadar güzel bir örnek. Bir bölgedeki partinin güçlü, işlevli olarak kurulmuş, her koşul altında kesinkes toplanan, partinin o dönemdeki siyasal taktiklerini çekiştirmeden uygulayan hücre sayılarının ve parti üyelerinin toplamıyla ölçülür.

O halde ilk başta yapacağımız şey parti üyelerinin disiplinli, niyetli ve minimum üyelik koşullarını harfiyen uygulayan insanlardan seçilmesi ve daha sonra da bunların semt çalışması ya da özel bazı yapılara göre düzenlenmesidir.

Tüzükte söylendiği gibi çalışma ve yerleşim birimi dikkate alınmalı, mutlaka ve mutlaka her üye işlevine uygun yapıda çalıştırılmalı, işlevsiz, zorlama, ayakları yere basmayan hücreler kurulmamalıdır. Yığınlardan ve sorunlarından kopmadan parti, hücreler eliyle büyütülmelidir. Balık gibi suyun içinde kalarak ve üreyerek canlı çalışmak yani yaşamak olanaklıdır. O zaman çalışma neselidir, coşkuludur. Zevk veren çalışma, yeni başarıların gelmesini garantiler.

Yukarıdaki tüzük maddesinde dikkat edeceğimiz bir konu daha var. Organlar hangi koşulda olursa olsun, toplantılarını yapmak zorundadır.

Partimizde oportünist-devrimci ayrışımında ayrılık noktalarından bir tanesi en üst organ olan kongrenin tüzüğe uygun bir şekilde toplanmamasıdır. Yukarıdan aşağıya başlayan toplanmayan organların partiyi ne duruma getirdiğini partimiz yaşayarak gördü.

Partide güven, sınıfa güven, partinin giderek büyümesi ve yığınları kucaklaması, devrimi gerçekleştirmesi parti organlarının düzenli toplanmasıyla yakından bağlıdır. Bu durum niyetliliğin, devrimi yapmağa kararlılığın ve sosyalizmi kurmaya aday olmanın bir ifadesidir.

Organların her koşulda işlemesi, toplantılarını yapması zorunluluğu, partinin her türlü zorlu koşullarda engelleri aşarak iş yapma becerisini genişletir. Örneğin, faşizm koşullarında döneme uygun çalışma yöntemlerini geliştirmeyen parti, sürekliliğini sağlayamaz, yığınlar arasında güveni zedelenir. Bunu da geçirdiğimiz 12 Eylül döneminde belirtmiştik. Ve partimiz o dönemde de ona uygun önlemler aldı, partinin gelişme yollarını açtı. Devrimci durum koşullarında da, devrim anında da, organ üyeleri arasındaki bağ zaferin gelmesi ile son derece bağlantılıdır. Hem birimdeki alt-üst ilişkilerinin kopmaması, hem de ateş hatındaki yoldaşları ile cephe gerisindeki bağların kopmaması yığınlarla birlikte devrim yapmanın anahtarları olacaktır.

Her koşulda (faşizm, devrimci durum, devrim anı) yukarıdan aşağıya doğru düzenli bir şekilde toplanan, karar alan, aldıkları kararları çekiştirmeden uygulayan parti, devrimi yapmaya, sosyalizmi kurmaya aday partidir.

Partimiz, tüzük maddelerini dikkatle çalıştıran komünistlerin ellerinde yükselecektir.

Önder Egemen

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 1 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■
Yazışma adresi: PO Box 513 London, N1 4AR ■
Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulundadır. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

YILGINLIK YOK, DİRENİŞ VAR

GAZİ YİNE KAVGANIN DORUĞUNDA

Ölüm orucuna giren tutsaklara destek amacıyla TKP, DHKP-C, MLKP örgütlerinin inisiyatifıyla Gazi'de açlık grevi başladı. Tutsaklarla dayanışma komitesinin inanca ve kararlı tutumu, açlık grevi sürecini barikatlara taşıdı.

Açlık grevi içinde tüm olumsuzluklar ve zorluklara rağmen sistemli bir çalışma yapıldı. Gazi'yi inleyen, 'yılginlık yok, direniş var' şiarıyla başarılı bir oturma eylemi yapıldı. Eylem bittikten sonra komite tarafından yapılan değerlendirmede, bundan sonra kaybedecek tek bir dakikanın dahi olmadığını bir an önce taleplerimizin kabul edilmesini sağlanamamız gerektiğini, ciddi eylemlerle düzenlenmesi gerektiğini karara bağladık.

Polis çevreye panzer ve çevik kuvvet yığınağı yaptığında barikatların kaldırılmasını söyledi. Komite ise bir basın açıklaması yaparak tutsakların taleplerin kabul edilmesi, Gazi'deki polis baskısına son verilmesi halinde barikatların kaldırılacağını söyledi. Aksi takdirde ölümü göze alarak barikatları savunacağımızı ilettik ve marşlarla, halaylarla, sloganlarla barikatların başında sabahladık. 12 Mart Gazi Ayaklanması ruhuyla yola çıktığımız barikalarda yeni bir Gazi direnişi başlattık.

Yüz kişiyle başladığımız direniş, ikinci gününde ikibin kişiye ulaştı. TC ve kolluk güçleri, barikalardaki insanların öbek öbek arttığını gördü büyük bir telaşa girdi.

Direnışimiz korku saldı.

BEDENLERİ DÖRTDUVAR ARASINDA TUTSAK OLAN, AMA DÜŞÜNCELERİ ÖZGÜR OLAN ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇILARINI SELAMLİYORUZ.

Barikattan yazan bir TKP milisi

Burjuvazi hesap verecektir

20 Mayıs'ta ülke genelinde 1500 tutuklunun katılımıyla başlayan, tabutluk genelgelerinin iptal edilmesi, Eskişehir ve diğer tabutluklarının kapatılması, tutuklu yakınlarına yönelik saldırılara son verilmesi, savunma hakkı ve tutukluların tedavileri önündeki engellerin kaldırılmasını talep eden cezaevleri direnişleri ölüm oruçlarına dönüşmüş, verdiğimiz 12 şehidin ardından devletin geri adım atmasıyla şimdilik sonuçlanmıştır.

Türkiye halkının güzel yarınlarına kavuşması inancıyla zindanlara düşen devrimciler, burjuvazinin devrimcileri teslim alamayacağını birkez daha gösterdiler.

Devrimciler, hapishaneleri devrimci savaşımdan çalınmış bir zaman olarak değil, sınıf savaşının en sertinin yaşandığı bir okul olarak değerlendirir. Baskının en ağır olduğu koşullarda da devrimciler halkımızın savaş bayrağını dalgalandırmaktadırlar. 12 Eylül dönemi ile gelen tek tip elbise giyme uygulamasına, askeri eğitimlere, tutsaklara konan yiyecek yasağı, sigara yasağı, görüş yasağı gibi tonlarca insani yaşam hakkına karşı getirilen yasaklara karşı direnişler, zorla İstiklal Marşı'nın söylenmesine karşın uluslararası işçi sınıfının ve emekçi halkın marşı Enternasyonal'in söylenmesi gibi direnişler sonucu faşizme karşı devrimcilerin iradesi ortaya çıktı.

Cezaevleri yine Türkiye'nin gündeminde, cezaevleri yine tüm dünya başında birinci haber olarak yer alıyor. Gazetemiz yayına hazırlanırken sayıları 12'ye varan ölüm orucu şehitleri halkımızın onurudur. Kazanan özgürlük tutsaklarıdır. Türkiye burjuvazisi 12 şehidimizin hesabını verecektir.

1. Aygün Uğur / TKP (ML) - Ümraniye Cezaevi 2. Altan Berdan Kerimgiller / DHKP-C - Bayrampaşa Cezaevi 3. İlginç Özkeskin / DHKP-C - Bayrampaşa Cezaevi 4. Ali Ayata / TKP (ML) - Bursa Cezaevi 5. Hüseyin Demircioğlu / MLKP - Ankara Kapalı Cezaevi 6. Müjdat Yanat / DHKP-C - Aydın Cezaevi 7. Hicabi Küçük / TİKB - Bursa Cezaevi 8. Osman Akgün / TİKB - Ümraniye Cezaevi 9. Yemlihan Kaya / DHKP-C - Bayrampaşa Cezaevi 10. Ayşe İdil Erknem / DHKP-C - Çanakkale Cezaevi 11. Tahsin Yılmaz / TİKB 12. Hayati Can / TKP (ML) - Bursa Cezaevi.

Kimi zaman bir demet karanfil olup meydanlarda elden ele dolaşan, kimi zaman bir yoldaşının yüzünde sıcak bir tebessüm olan şehitlerimiz, o mutlu ana kadar yüreklerimizi tutuşturmaya devam edecekler...

AHMET HAKAN

(17 Ağustos 1979)

"Yemin ederiz ki uğruna toprağa düştükleri komünizm ülküsü dağ çiçekleri gibi açacak koca bir Anadolu olarak yükselecektir."

(R. Yürükoğlu,

Sosyalizm Üstün Gelecektir)

Ahmet Hakan, ileri demokratik halk devriminin yiğit savaşçılarından biriydi. Ahmet yoldaş, 1979 yılının 17 Ağustos'unda Gürçeşme'de bir tarafından alçakça katledildi.

Ahmet 1952 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açtı. 1976'da işçi olarak girdiği tekel sigara fabrikasında devrimci mücadelenin ön saflarında yer aldı. Lenin'i okuyarak sürekli kendini geliştiriyor, devrimci kişiliğiyle çevresinde saygınlık uyandırdığı işçileri örgütleyordu. Bir komünistin partisiz olamayacağını çok iyi bilen yoldaşımız 1978 yılında TKP'ye girdi. Artık fabrikada TKP'nin çalışmalarını yönetmeye başlamıştı. Sınıfının savaşçısı, demir disiplinli, sınıf savaşının yasalarını bilen iyi bir komünist olmuştu. Kararlılığı ve devrimci özverisiyle, Leninizme bağlılığıyla etrafındaki sempatanları yöreklendiriyor ve işyerinde devrimci hareketin gelişmesine katkıda bulunuyordu. Yirmidört saati de parti çalışmalarıyla doluydu. Kalbine o uğursuz kurşun saplandığında 'yaşasın Türkiye Komünist Partisi' diye haykırmıştı. Ahmet yoldaş, partiyeye girdikten kısa bir süre sonra partideki ayrışmayı farketmiş ve yetkin bilinciyle Leninilerin safını seçmişti.

Kafası işçi sınıfı ideolojisiyle dolu, yüreği her an kavga heyecanıyla tutuşan nice inanca komünistin arasında yerini alan Ahmet yoldaşımızı ölümünün 17. yılında sevgiyle anıyoruz.

Kavga bayrağını bugünlere taşıyan genç şehidimiz

İNANÇ SEÇİÇ

(29 Ağustos 1980)

İnanç yoldaş, TKP içinde bolşevik-menşevik ayrımının netleştiği dönemde Leninci güçlerin yanında yer aldı. Oportünist yönetim Lenincilere karşı ideolojik mücadele dışında her türlü çirkin yöntemi uyguluyordu. Doğruyu böyle ezebileceklerini sanan menşevikler İnanç'ı katlettiler. Ama kendilerinin de gördüğü gibi yanıldılar. Partimiz bugün onların değil, komünistlerin omuzlarında yükseliyor.

İnanç yoldaş, 29 Ağustos 1980 günü menşevikler tarafından pusuya düşürülerek katledildi. İnanç Seçic yoldaş, Lenincilerin menşeviklerle olan kavgasında düşen ilk yoldaştı.

Yoldaşımız boşuna hedef seçilmemişti. Genç yaşında örnek bir komünist ve kitlelerle güçlü bağı olan bir yoldaştı. Partisi ve komünizm için canını tehlikeye atmadan hiçbir zaman çekinmemişti. Hiçbir özveriden de kaçınmazdı. Daha öldürülmesinden birkaç gün önce, ilk kez yaşadığı yaz taaruzunda kanını satarak taahhüdünü aşmaya çalışmıştı. Nerede direniş varsa oradaydı. Eylemlerde ön saflarda yer alıyordu. Usta bir ajitatördü. İnanç yoldaşın öldürülmesi yoldaşları için büyük bir kayıp oldu, ama aynı zamanda onları biletti. İnanç yoldaşın cenazesi, Türkiye'de ilk kez olarak orak çekiçli bayrağa sarılarak kaldırıldı.

Ve kavga sürüyor...

Haydi yüzlerimizde onların gölgesi, ellerimizde yürekleri... Ne duruyoruz!

DÜNYA KOMÜNİST PARTİLERİNDEN ÖLÜM ORUCUNA DESTEK

Tutsaklara destek eylemleri hem ülke içinde, hem de ülke dışında yaygınlık kazandı.

Analardan, işçilerden, sanatçılardan, avukatlardan, milletvekillerinden, öğrencilerden çeşitli eylemlerle cezaevi direnişleri desteklendi. Ülke dışında yapılan yürüyüşler, açlık grevleri, ölüm oruçları insan haklarına duyarlı kesimlerin desteği ile geniş yankılar buldu. Aşağıda, ölüm oruçları bitmeden önce Türkiye Komünist Partisi'nin, dünya komünist partilerini desteğe çağırdığı kampanya metnini yayınlıyoruz. Kampanyayla birlikte komünist partileri bu konuda çalışmalarına başlamıştır. Kampanyaya katılım halen devam etmektedir.

TKP, uluslararası komünist hareketi, Türkiye cezaevlerindeki ölüm orucu direnişine destek vermeye, kendi ülkelerindeki kamuoyunu bu yönde harekete geçirmeye çağırdı.

Yayımlanan ortak bildiriye, merkez organımız *İşçinin Sesi* baskıya hazırlandığı sırada 11 ülkenin komünist partilerinin genel sekreterleri imzalamış bulunuyordu.

Partimize gelen yazılardan bir kısmını özetlemeye çalışalım: ABD Komünist Partisi-Enternasyonal Komisyonu Başkanı yoldaş, parti başkanı Gus Hall yoldaşın destek mesajını iletirken, Türk ve Kürt halklarına, ilericilere, işçi liderlerine uygulanan devlet terörüne karşı yığınsal gösterilere hazırlandıklarını belirtiyordu. Yoldaş, partinin yayın organı *Halkların Dünyası*'nda ölüm orucu direnişine geniş yer verileceğini de belirtti.

İsrail Komünist Partisi'nden gelen mektupta parti meclis gurubunun, İsrail Meclisi'ne bir tasarı sunarak Başbakan Netanyahu'yu uyardığını ve devletin zulmüne maruz kalan siyasi tutsakların talepleri kabul edilinceye kadar Türkiye'yle diplomatik ilişki dahil tüm ilişkilerin kesilmesini istediğini belirtiyordu.

Ayrıca İKP'li yoldaşlar, Türkiye hükümetini protesto ve siyasi tutsaklarla dayanışma için başkent Tel Aviv'deki Türkiye büyükelçiliği önünde bir gösteri düzenlediler.

İsraili yoldaşlar ölüm orucu direnişçilerinin kahramanca mücadelesini desteklediklerini ve haklı davalarında yanlarında olduklarını belirttiler.

Partimizin çağrısı üzerine, Portekiz Komünist Partisi-Merkez Komite Sekreterliği

ölüm orucunun direnişiyile ilgili bir bildirge yayınladı. Bildirge TKP'nin çağrısından uzun bir alıntı yapılarak Portekiz halkına bilgi verildi ve şehit düşen devrimcilerin adları yayımlandı. Ayrıca Portekiz hükümetinin dikkati çekilerek Türk hükümetinin insanlık dışı uygulamalarını lanetlemesi ve insan haklarına uymaya zorlaması istendi.

İspanya Halkı Komünist Partisi de ortak bildiriye katıldığını belirtirken, yolladıkları protesto mesajları hakkında partimizi bildilendirdi. Bu yoldaşlar da protesto mesajlarında ölüm orucu direnişçilerinin taleplerinin derhal yerine getirilmesini isteyerek, en temel insan haklarının

çiğnenmesinin hemen durmasını belirttiler.

Almanya Demokratik Sosyalizm Partisi (PDS) de partimize ölüm orucu direnişine destek çabalarını anlatarak, parti başkanı Prf.Lothar Bisky ve PDS meclis gurubu başkanı Gregor Gysi yoldaşların Almanya başbakanı Helmut Kohl'a ve Türkiye'ye yolladıkları protesto mektuplarının örneklerini ilettiler.

Vietnam'la Dayanışma Derneği başkanı Len Aldis de, Süleyman Demirel'e bir protesto telgrafı göndererek, ölüm orucundaki devrimcilerin taleplerinin derhal kabul edilmesini istedi.

TKP Uluslararası Bürosu

Ortak Bildiri

Kriz içindeki Türkiye'de, dinci gericilerin hükümete gelmesiyle işçi sınıfı hareketi, ilerici güçler ve Kürt ulusal hareketi üzerindeki baskılar daha da şiddetlenmiştir.

Bugün demokrasi, özgürlük ve Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı için savaşıyor. Bugün askerlerin ve polislerin azgın saldırısıyla karşı karşıyadır. Bu güçler, iğreti ve adaletsiz bir yargı sisteminden medet umuyorlar. Hükümet meclise bile hesap vermiyor, en yüksek devlet kademelerinde rüşvet, sahtekarlık almış yürümüş. Öte yandan, emekçi halka yönelik saldırılar giderek artıyor.

Pek çok devrimcinin yanısıra, rejim karşıtları, sendikacı, hukukçu, gazeteci ve barış savaşçıları evlerinden çıkarılıp gözaltında kaybediliyor. Kimi zaman sahipsiz mezarlar ya da parçalanmış cesetler "tesadüfen" bulunuyor. Hükümet ve polis, şahit ifadelerine rağmen, bu kişilerin gözaltına alındığını inkar ediyor. Siyasi tutsaklara kötü muamele ve işkence de

son derece yaygın.

Bu baskılara karşı durmak için 1500'den fazla siyasi tutsak açlık grevinde. Açlık grevcilerini desteklemek üzere tutsak yakınlarının düzenlediği dayanışma gösterileri azgınca bastırılmaya çalışılıyor. Yüzlerce insan gözaltına alınıyor. Avrupa'nın birçok önemli merkezinde de tutsakların haklı taleplerini desteklemek amacıyla dayanışma eylemleri yapıldı.

20 Temmuz'da, İstanbul'un işçi semtlerinden Gazi'de, açlık grevcilerine destek için barikata çıkan halka polis saldırdı. 48 saatlik direnişin ardından gelen bu saldırıda polis, aralarında TKP militanlarının da bulunduğu 40 kişiyi gözaltına aldı.

Açlık grevcilerinden 277'si, 45. günden sonra ölüm orucuna geçtiklerini ilan etti. Son dört gün içinde ölüm orucundaki devrimcilerden Aygün Uğur, Altan Berdan Kerimgiller, İlgün Özkeskin, Ali Ayata, Hüseyin Demircioğlu ve Müjdat Yanat adlı devrimciler şehit düştüler. 60 devrimci de ölüm sınırında.

Siyasi tutsaklar, tabutlukların kapatılmasını,

işkence ve baskılara son verilmesini, tutsak yakınları üzerindeki baskıların kaldırılıp cezaevi görüşlerine izin verilmesini, tıbbi tedavi ve mahkemelerde temel savunma haklarının iadesini istiyorlar.

Sizleri bu haklı istemleri desteklemeye ve tüm gücünüzle açlık grevcileriyle dayanışmaya çağırıyoruz.

Türkiye ve Kürdistan'da İşkence ve Baskılara Son!

Gözaltındakiler Derhal Serbest Bırakılsın!
Siyasi Tutsaklara Özgürlük!

*Türkiye Komünist Partisi
Hindistan Komünist Partisi (Marxist)
Britanya Komünist Partisi
Katalanya Komünist Partisi
Kanada Komünist Partisi
Avustralya Komünist Partisi
Filipinler Demokratik Cephesi
İsrail Komünist Partisi
İspanya Halkı Komünist Partisi
ABD Komünist Partisi
Portekiz Komünist Partisi
Almanya Demokratik Sosyalizm Partisi*